

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1004240/1

בבית הדין הרבני האזורי נתניה

לפני כבוד הדיינים:

הרב שלמה שפירא – אב"ד, הרב אברהם מייזלס, הרב אריה אוריאל

התובעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד אילת ישראל-מרגלית)

נגד

הנתבע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד אברהם דבירי)

הנדון: גירושין; הצגת ראיות שהושגו תוך פגיעה בפרטיות

החלטה

(א) הצדדים נישאו ביום י"א באב תשס"ד (29.7.2004) ולהם שני ילדים, בת ילידת XXX ובן יליד XXX.

ביום ג' במרחשוון תשע"ה (27.10.2014) הגישה האשה תביעה לגירושין. בתביעה זו דרשה האשה שהבעל יפרע כתובתה עם הגירושין (ביום ט' בניסן תשע"ה (29.3.2015) נפתח תיק תביעת כתובה).

בכתב תביעתה כותבת האשה:

"... הבעל טען כי שכר לעצמו דירה למגוריו החל מחודש 08/2013 (יצוין כי בעלת הבית אותו שכר הבעל היא מי שהיו לבעל קשרים עמה כפי שיובהר להלן ואליה העביר הבעל כספים מהחשבון המשותף ל"שכ"ד" החל מחודש 08/2013, כשבד בבד המשיך לגור בבית המשפחה עד לחודש 04/2014) ... משהאשה הודיעה לבעל כי עליו לבחור בין פנייה לטיפול זוגי לבין עזיבת הבית וסיום הנישואין בחר הבעל לעזוב את הבית ומאז חודש 04/2014, הצדדים אינם גרים עוד יחד ולמעשה לא קיים ביניהם כמעט כל קשר, זולת בכל הנוגע לילדיהם הקטנים.

...

14. זה מספר שנים נוהג הבעל באישה כמי שמאס באשתו, הוא נוהג בה באלימות מילולית, עולב בה, מדבר אליה בחוסר כבוד, מזלזל בה, משפיל אותה ונוהג בה באופן מחפיר ממש.

...

16. יצוין, כי לאורך שנות הנישואין סירב הבעל לקיים יחסי אישות עם האישה, ושני ילדיהם נולדו כתוצאה מהפעמים הבודדות בהן ניאות הבעל לקיים יחסים, נוכח רצונו בהבאת ילדים לעולם. למעשה, הפעם האחרונה בה ניאות הבעל לקיים יחסים עם האישה, לצורך הבאת ילדים לעולם, הייתה בעת שהרתה עם בנם הצעיר. מאז סירב הבעל לכל יחסי קירבה ולכל יחס אינטימי עם האישה, וגם על כך ישנן עדויות (לרבות עדות שבה שיתף הבעל צד ג', ברצונה של האישה בקירבה ובסירובו לרצונה זה). קרי, לכל הפחות זה 3 וחצי שנים שאין יחסי אישות בין הצדדים.

...

19. אין מחלוקת, כי זה כשבעה חודשים, חיים הצדדים בנפרד, תחת קורות גג נפרדות, וכי בפועל לא קיים ביניהם כל קשר, זולת בכל הנוגע לענייני הילדים.

...

21. אשר על כן ולאור המפורט לעיל, מתבקש בית-הדין הנכבד לזמן הבעל לדין, לחייב את הבעל בגט פיטורין ובכתובתה ותוספת כתובתה של האישה נוכח התנהלותו בחיי הנישואין וגרימתו לפירוקם.

הצדדים הופיעו בפנינו בכמה דיונים, הרצו טענותיהם באריכות יתרה, וביה"ד מצוי באמצע דיוני ההוכחות. האישה עומדת בתביעתה לגירושין, לדבריה הבעל מאס בה זה שנים, וגם הוא מעוניין בגירושין, אלא שמסרב להתגרש טקטית, כדי להשיג הישגים רכושיים, כשאחד מהם הוא לפוטרו מכתובה. לדברי הבעל הוא מעוניין בשלום בית, מכחיש שמאס באשה זמן רב לפני עזיבתו את הבית, ולדבריו עזיבתו את הבית הייתה כדי למנוע נזק מהילדים.

(ב) נעתיק מקצת מדברי הצדדים בדיונים שנערכו בפנינו, המתארים את עמדותיהם:

בתגובה לתביעות האישה אמרו הבעל וב"כ בדיון הראשון שנערך ביום כ"א בשבט תשע"ה

(10.2.2015):

"הבעל: לא, אני רוצה שלו"ב, אני חושב שהדבר החשוב ביותר הוא לתת סיכוי לשלו"ב.

ביה"ד: ומה לגבי טענת האישה על קשרים עם אשה אחרת?

הבעל: זה לא נכון בלשון המעטה, הגברת הזאת חברה שלנו מהמשפחה עוד לפני מה שהיא אומרת, ובכלל באותה תקופה היא עבדה באפריקה,

...

... העזיבה נכפתה עלי בגלל שהיא הרחיקה את הילדים, ימים שלמים היא ישנה איתם מחוץ לבית ולכן אני עזבתי כדי שהילדים לא יפגעו, וזה לא נכון מה שהיא אומרת, אני לא עזבתי ככה סתם בבוקר אחד, היא זאת שהמשיכה בשלה ולחצה על מגשר ואז גם הגישה תביעות,

...

המצב בבית לא היה טוב וחשבתי להציל את המצב וגם עכשיו אני חושב שאפשר להציל,

...

אני עדיין חושב שהיחסים בינינו בסדר.

...

זה גם נכתב בערכאות אחרות שאני רוצה שלו"ב.

...

ב"כ הבעל: כל התביעות בגלל תאוה לכסף וכתובה, גם בתביעה למשמורת היא בקשה איזון מקפח והשופטת כבר העירה על כך.
האשה וב"כ הגיבו לדברים אלו:

"ביה"ד: מה קרה? למה הבעל עזב את הבית?
האשה: הוא גר בבית של אותה גברת,

...

הוא יצא וחזר ויצא ואני אמרתי שאני רוצה יעוץ זוגי,

...

הוא כל הזמן דיבר על גישור ובאמת הלכנו למגשר בשם [א'], והוא לא נתן תאריך מתי הוא עוזב את הבית הוא השאיר את הבית במתח, זה היה מצב קשה לבית ולילדה לחיות בחוסר ודאות, ואז הוא גם ניגש לילדה וסיפר לה סיפור בנדמה לי על אבא שעוזב את הבית. הוא קם ועזב כשהוא רצה, הוא גם בקש ממני עזרה באריזת הדברים,

...

ב"כ האשה: הכל הצגה בגלל הכתובה. הבעל שלח לאישה מייל בין התאריכים 30/31/12, שזה שבוע לפני הלידה שהצער הבא זה מגשר ויש רשימה בגוגל של עוד עו"ד, וכל זה כשהאישה מתחננת שהוא יעזוב את הפסיכולוגית שלו, אותה פסיכולוגית שהציעה לאישה לקחת מאהב, הוא לא קיים איתה יחסי אישות במשך שנים,

מערכת היחסים שבין הצדדים הועלתה בדיוני ההוכחות שנערכו. האשה התלוננה שאין בין הצדדים יחסי אישות מאז הכנסה להריון עם הבן הקטן (דהיינו משנת 2011). לדבריה גם לפני כן יחסי האישות היו מצומצמים. וז"ל הפרוטוקול מיום 7/5/15:
"האשה: פשוט לא היה יחוד. מאז שעשינו את הילד.

...

יותר מ-4 שנים.

...

נמוכה מאד. בין [ר'] ל[א'] כאשר [ר'] נולדה בשנת 2009 ו[א'] נולד בשנת 2012, בכל התקופה הזאת בין ההריונות היה אולי 10 פעמים יחסי אישות בינינו. ואני הייתי גם בחלק מהזמן בבחינות ולא כל הזמן נעדרתי מהבית."

הבעל הכחיש טענות אלו:

"הבעל: פעם במספר שבועות.

האשה: עם מי בדיוק?

ביה"ד: וזה נראה לך סביר? לאנשים בגילכם פעם בכמה שבועות, זה מאד לא סביר.

הבעל: עקב העומס וההתמחות של [פלונית] ותורנויות בביה"ח, היא הייתה עייפה לפני ואחרי המשמרות, ולכן הדברים התנהלו כפי שהתנהלו.

ביה"ד: אתה מוכן לבדיקת פוליגרף על מה שאתה אומר?

הבעל: כן.

גם אם נקבל את דברי הבעל, אין ספק שקיום יחסי אישות בתדירות כזו אצל בני זוג צעירים מורה על קשר לקוי, אך אין זה מעניינה של החלטה זו.

בדיון זה התלוננה האשה על היחס של הבעל כלפיה, וז"ל:

"האשה: רק כשהבנתי שאין ברירה. היינו אצל מגשרת, אני הצעתי לו בשלב זה בוא נעשה הסכם לשלו"ב ולחילופין גירושין, אבל מה, כל פעם שהצעתי הוא אמר שאני צריכה אשפוז או פסיכיאטר, הוזה, חולת נפש ומופרעת, וגם מטומטמת. מסתבר שיש לי הרבה מעלות. אני מבחינתי עשיתי את כל הניסיונות להחזיר אותו לשלו"ב אבל לא היה שותף. הוא לא רצה ולא היה מה לדבר על זה מצידו.

...

עברו שתי חתולות שחורות. עם [פלונית] שכל הזמן חרחרה ריב ומדון ועם [ל'] (מטפלת) שהציעה לי לנאוף, מצטערת זה לא מתאים לי. את שתיהן הוא לא היה מוכן לסלק מהחיים שלנו.

...

אני עשיתי הכל. היינו ביעוץ זוגי בתחילת הדרך, אצל [ל'], וסביב הלידה של [פלוני], אני גם הלכתי לאימון דרך אישה, בגלל שהוא סרב ליעוץ זוגי. אפילו אמרתי לו בוא נלך ליעוץ הכנה לפני גירושין כדי להכין את הילדים. היינו אצל [ד'], אבל הוא התעצבן ויצא החוצה ומכיוון שבאנו ביחד רצתי החוצה אחריו ושילמתי לה כמה ימים מאוחר יותר.

...

ביה"ד: הוא עבר לישון בחדר אחר?

האשה: כן. הוא גם הודה בזה.

...

ב"כ הבעל: מתי הייתה הפעם הראשונה שהוא פנה אליך להתגרש?
האשה: במהלך ההריון. לא זוכרת מתי אבל זה היה אחרי שהריתי.

...

כן. היא בעלת הבית. הוא שילם לה שכירות מהחשבון המשותף שלנו, החל מה-1/8, את כל החשבוניות הוא הוריד מהחשבון המשותף.

...

מה-01/8 עד היום זה לא 4 חודשים, זה כמעט 9 חודשים.

...

הוא אמר לי או יעוץ זוגי או שהוא יוצא, באמצע יש ילדים שסובלים.

...

אצל [ל'] (המטפלת) שהציעה לי לנאוף?

...

ואיתם הוא מירר לי את החיים. גם הוא לא רוצה שלו"ב זה רק למראית עין.

...

לקרוא לי, חולת נפש, פסיכית ומשוגעת.

...

אני רציתי להציל את הבית, במשך שנתיים וחצי ניסיתי כמה שאפשר. הוא יצא מהבית כש[א'] היה בן שנתיים."

בדיונים שנערכו ביום כ"ו בתמוז תשע"ה (13.7.2015) וביום כ"ג בטבת תשע"ו (4.1.2016) נחקר הבעל על מערכת היחסים בין הצדדים, נסיבות עזיבת הבית ורצונותיו:

"הבעל: היינו בתקופה לניסיון להבנה לחיים משותפים על מנת לפתור המחלוקות בינינו, ו[פלונית] השתמשה בילדים וקצת פגעה בהם, הגענו להסכמה לגבי חלוקת הימים, ו[פלונית] באופן קבוע בזמן שהם באחריות שלה ישנה איתם מחוץ לבית, זה פגע בילדים הם היו נעים ונדיים כמו בלי בית, ועל מנת לא לפגוע בהם וכדי שירגישו רצויים, נאלצתי בסופו של דבר לעזוב את הבית.

...

נכון, הלחץ של [פלונית] היה לחץ מתמשך, וניסיתי להגיע להבנות, אבל [פלונית] הקצינה מהלכים ולא נותר לי אלא לעזוב בשביל שלום הילדים ולכן עזבתי את הבית.

...

ב"כ הבעל: אתה רוצה שלו"ב?

הבעל: כן.

...

ההצעה אולי הקדימה את זמנה, במצב המחלוקת אני מעריך שסופ"ש כזה לא היה משיג מטרתו. זה היה צריך להעשות בצורה מובנת ומודרכת, אבל צריך לתת סיכוי כדי שזה יצליח ולא יתפוצץ שוב.

ב"כ הבעל: קיימת עם [אלמונית] יחסי אישות?

הבעל: מעולם לא. היא ידועה בציבור של מישו אחר."

ג) הבעל נשאל על ידי ב"כ האשה על התכתבויות מייל ומסרונים שנשלחו על ידו לגורמים שונים והמורים לטענתו על כוונתו לגירושין, כוונתו להציק לאשה, ואי עזיבת הבית בגלל הנחיות משפטיות שקיבל מעורך דינו. להלן חלק מהשאלות שנשאל בדיון ותגובת הבעל:

"הבעל: הנושא עלה, רציתי והנושא נדון. היו שיחות לכאן ולכאן, לא היה שום סיבה שלא יהיה שלו"ב. לא בגדתי בה, וגם [פלונית] יודעת שלא הייתה מישהי אחרת.

...

ב"כ האשה: כתבת לה "אני אמרתי שזה חסר טעם."

...

ב"כ האשה: היה עוד שיחות על שיחות להסדר חיים משותפים?

הבעל: היו לאורך הדרך.

...

הבעל: ניסיונות היו עוד לפני כן, עזבתי את הבית בגלל שנאלצתי לעזוב.
אבל לאורך הדרך היו ניסיונות לצאת אירועים משותפים ושיחות,

...

הבעל: לא נכון, עובדה שהלכנו ליעוצים, למשל אצל [ד'] היינו שם ביחד
ואח"כ יצאנו ביחד ממנה,

...

ב"כ האשה: בספטמבר 2011 חודשיים לפני הביקור המדובר, אתה סיפרת
ל[אלמונית] ואמרת לה שאתה מתגרש?

הבעל: לא היו דברים מעולם, גם אם יש לך סמס.

ב"כ האשה: [אלמונית] אמרה לך שהיא לא רוצה אותה יותר בחיים שלכם?

הבעל: גם אם יש לך התכתבות, זה בזמן הלצה, באותו הזמן [אלמונית] מאד
עזרה לשנינו עם הרכב שלה.

...

הבעל: זה לא בכפיה, אם משהו רוצה לעשות שלו"ב אז זה בא מתוך
הרגשה.

ב"כ האשה: היא אומרת שהיא לא רוצה שלו"ב.

...

ב"כ האשה: טענת שנשארת בבית למרות ששכרת את הבית של [אלמונית],
למרות שרצית שלו"ב. כלומר נשארת מבחירה למען שלו"ב?

הבעל: נכון.

ב"כ האשה: ולא כטקטיקה משפטית שקבלת?

הבעל: לא.

ב"כ האשה: אם אומר לך שקבלת הנחיה לא לעזוב את הבית ועזבת אותו רק
לאחר שקבלת אישור לעזוב, וזה עוד אחרי 9 חודשים ששכרת את הבית של
[אלמונית].

הבעל: לא נכון.

ב"כ האשה: ואם אומר שגם ל[ל'], ל[אלמונית] ול[ל'], עוד חברה במלאי
אמרת שאתה לא עוזב את הבית כי אתה תקוע שהעו"ד הנחה אותך שלא
לעזוב כדי ש[פלונית] תחתום על הסכם מהר.

הבעל: יש הרבה טענות.

...

ב"כ האשה: לא נשארת בבית כדי למרר את חייה של [פלונית]? אתה דיברת
עם הפסיכולוגית על פיצוח גרעינים במיטה ואתה גם מדווח לה תוך כדי,
והיא עונה לך תמשיך?

ביה"ד: ככה מנחה יועצת זוגית?

הבעל: אני לא יכול להתייחס לזה, אין כאן תאריך,

ביה"ד: היה דבר כזה?

ביה"ד: מגישה מסרון בין [ל'] לבעל מתאריך 11/3/2014 (מסומן ה').

ביה"ד: אמרת או לא?

הבעל: אין לי תשובה חד משמעית.

ביה"ד: יכול להיות שאמרת?

הבעל: הכל יכול להיות.

ב"כ הבעל: מאיפה יש לה את זה?

ביה"ד: היועצת נתנה לך כזאת עצה? לשבת ולפצח גרעינים במיטה כדי לעצבן אותה?

הבעל: הנושא הזה הוצא מהקשרו לחלוטין,

ביה"ד: היועצת [ל'] נתנה לך כזאת עצה?

הבעל: אני אוהב לאכול גרעינים, אז אני יושב במיטה שלי עם צלוחית ומפצח גרעינים, מה הבעיה?

ב"כ האשה: כתוב שהוא כותב לה שהוא מיישם את ההמלצה שלה.

ביה"ד: היועצת כתבה שתמשיך להתגרות בה?

הבעל: אם יש סמס אז יש סמס. יש לי זכות לאכול גרעינים,

ב"כ האשה: בכוונה? כך כתוב. מיישם המלצה שלך בקטנה.

ב"כ האשה: התכתבת עם [א'], כתבת לו שדיון ראשון ביום 20/5, ואז כותב לו עד אז אני כנראה אשאר תקוע בגלל הסחטנות הבלתי נלאית של [פלונית]?

ביה"ד: מסרון (מסומן ו')

ב"כ האשה: כתוב מגיש הבוקר כתב הגנה

הבעל: כתבתי דבר כזה. במסגרת מה שאמרנו ש[פלונית] עשתה כל מאמץ כדי שאצא מהבית, חלק מזה היה להאשים ולהעליל עלילות ולמרר את חיי וחיי הילדים, וזה מתקשר לכל מה שאמרתי, אני נאלצתי לצאת מהבית.

ביה"ד: אם אתה רוצה להשאר, אז למה אתה כותב שאתה תקוע?

הבעל: זה נכתב בלשון של מצוקה, [פלונית] הייתה במטרה אחת, לגרום לי לצאת מהבית.

...

ביה"ד: אז למה שלא תתגרשו?

הבעל: כי אני עדיין מקווה שלא נהרוס את המשפחה.

ביה"ד: מתי עזבת את הבית?

הבעל: ביום 4/2014.

...

הבעל: אני חושב שעדיין למרות כל מה שכתוב פה ומה שהם יציגו וגם הדיון, אני עדיין חושב שאם רוצים לעשות מהלך נכון אנחנו נגיע לשלו"ב. היא יכולה להציג עוד הרבה דברים. ההתנהלות ועוד סמס שתוציא. אבל

היא דחפה שאני אעזוב וגרמה פירוק הקשר, היא הביאה למצב של תסכול, וזה עדיין לא מונע מזה שניתן לשקם לטובת הילדים."

(ד) לאחר שהוצגו מסמכים אלו הביע ב"כ הבעל התנגדותו להצגת המסמכים מכיוון שהושגו בצורה לא חוקית.

להלן דברי ב"כ הבעל:

"ב"כ הבעל: מתנגד להגשת כל המסמכים, הם הושגו בצורה בלתי חוקית ולכן לא ניתן לעשות בהם שימוש.

...

ב"כ הבעל: החוק אומר קודם כל, הגנת הפרטיות, לא שאלו אותו או קבלו את רשותו. אני מקבל את הטענה שהיא אומרת שהיא עשתה את זה כשהיה בבית. אבל מה היא עושה? היא חודרת לפרטיות שלו ואוספת חומר. אין מושג כזה כששניים חיים ביחד והיא אוספת חומר ומצלמת.

...

ב"כ הבעל: או, שהיא בדקה, זה עבירה על חוק הגנת הפרטיות.

הבעל: זה לא נכון כל מה שאת אומרת, לכל אחד היה מחשב וקוד משלו. אני לא נכנסתי לפלאפון שלה, אני לא צילמתי או בלשתי אחריה. אם היא השיגה ככה, זאת אומרת שהיא פרצה למחשב. אני קניתי לה את המחשב.

...

הבעל: תפסתי את [פלונית] על חם מחפשת הודעות כדי לשמור ולצלם. והנה התוצאות. אחרי שגיליתי שמחפשת במחשב בעוד לכל אחד יש מחשב משלו, והיא הודתה בזה, אז הנה זה עוד חלק מטכניקות שלה להוציא אותי מהבית, וזו אחת הסיבות שנאלצתי לעזוב את הבית, "

לעומתו אמרה ב"כ האשה:

"ב"כ האשה: יש פסיקה, צפיתי להתנגדות הזאת. הדברים הושגו בזמן שחיו בבית ביחד וכל המכשירים היו פתוחים לשימושה, מחשב של הבית ונייד שלו, מדובר על תקופה שהם חיו ביחד כבני זוג, הפסיקה קבעה שכאשר ראיה מושגת ולצורך חקירת האמת הצורך לחקר האמת גובר, וכן הראיות הושגו להפרכת והזמת טענות שקר,

...

ב"כ האשה: הוא השאיר פתוח את הדברים,

...

ביה"ד: על פניו לשון החוק קובע שניתן להתיר רק אם זה נעשה בתום לב. זה היה שימוש לצורך השגת ראיות. ביה"ד פונה לב"כ הבעל: אתם יכולים להתנגד, אבל זה מראה גם על תום הלב של הצד השני.

ב"כ האשה: מקריאה מתוך פסק הדין. אנו מבקשים להוכיח שהוא נשאר בבית כדי למרר לה את החיים, 4 שנים סירב לכל הצעה שלה לשלו"ב, ורק מתגרה בה, ואמר שאין יותר גרושים מהם, כדי להגן על האינטרס המשפטי, לא חדרתי למאגרי מידע, היא טוענת "נתקלתי בבית בחומר שלא חסום בסיסמה ובמחשב משותף. הם חיו בבית אחד."

העתקנו באריכות חלק מדברי הצדדים. וביה"ד התבקש לתת החלטתו האם ניתן להגיש המסרונים, המיילים, היומן האישי של הבעל, דברים שהיו מונחים בבית, ולטענת הבעל השגתם הייתה פגיעה בפרטיותו.

בדיון נוסף שנערך ביום כ"ג בטבת תשע"ו (4.1.2016), כשהאשה רצתה להמשיך חקירתה ולהציג בפני ביה"ד מסרונים ומיילים נוספים, חזר ב"כ הבעל והתנגד להצגתם. ביה"ד קבע בתחילת הדיון:

"ביה"ד מתיר להשמיע את הדברים שהוקלטו. משני טעמים, האחד, בטענה לשלוב העיקר הוא תום לב עצם הדרישה שלו שלא להשמיע הקלטות המורות על מה שקורה בבית מראה על חוסר תום לב.

שנית, גם לפי פסיקת הבג"צ במקום שלא ניתן להביא הוכחות אחרות, יש לקבוע לפעמים שהצורך לבירור האמת גובר על חיסיון, וזהו המקרה שבפנינו. ביה"ד נתן החלטות דומות בתיקים דומים, אך מחמת עומס המוטל על ביה"ד ההחלטה לא נכתבה. בכל מקרה זאת החלטת ביה"ד."

בתגובה אמר ב"כ הבעל:

"אני מבקש לקבל את ההחלטה בכתב ולא בע"פ כי אני מבקש להגיש ערעור לביה"ד הגדול ולכן אני מבקש לא להפעיל את ההחלטה ולשמוע את הראיות עד שאגיש את הערעור על ההחלטה."

ב"כ האשה חזרה ואמרה:

"אני חושבת שעיקוב ביצוע ההליכים לא ראוי ולא מידתי. האשה מעוגנת זה שנים. היא בת 39. כבר משנת 2011 היא בתביעות ולא יכולה לבנות בית חדש ולהביא ילדים נוספים. אנו מוכנים לסדר גט כעת, וכל נושא הכתובה ידון לאחר בקשת רשות ערעור. אחרת אין מידתיות, שום נזק לא יגרם אם הם יתגרשו עכשיו וביה"ד לא יתייחס בפסק הדין לראיות אלו."

יש לציין שבהמשכו של דיון זה, כשנשאל הבעל שאלות רבות על ידי ב"כ האשה על דברים שנעשו על דברים שכתב במסרונים ובמיילים שונים, ענה הבעל בריטואל חוזר, לא זוכר, לא יודע, יכול להיות, וכו'. אין כאן המקום להאריך בדברים, מפני שאין אנו באים בהחלטה זו להכריע באמינות הבעל וטענותיו. לאמינותם של תשובות ודברים אלו יהיה מקום להתייחס בפסק הדין הסופי שיינתן על ידי ביה"ד בתביעת האשה לגירושין ותשלום כתובה, אך כאמור עניינה של החלטה זו לקבוע, האם ניתן להציג מסמכים שהושגו בניגוד לחוק.

אין ספק שבמקרה שלפנינו האשה עיינה במיילים ובמסרונים של הבעל, שהיו במחשב ובמכשיר הסלולארי שהיה בבית. מסתבר שהמחשב והמכשיר הסלולארי היו במקומות גלויים, וכן יומנו של הבעל, אלא שהאשה לא ביקשה רשות הבעל לעיין בדברים אלו. מסתבר גם שכנראה אם הייתה מבקשת רשות הבעל, בנסיבות העניין הבעל לא היה נענה לה, אף שלדעתנו, במקום שהיחסים בין בני זוג תקינים, אין מניעה ועובדתית ניתנת רשות של בן הזוג לבן זוגו לעיין במסרונים ובמיילים, או בדברים שלא פוגעים ולא שייכים לזוגיות שביניהם. מתוך דברי הבעל בדיון שנערך בפנינו עולה שגם הוא כנראה חדר למחשב של האשה, אך בפועל לא הציג חומר כלשהו שהיה במחשב האשה, בין אם לא מצא חומר שיעזור לו בטענותיו ובין אם לא רצה להציג חומרים כאלו.

הוויכוח בין הצדדים במקרה שלפנינו הוא לעניין רצונו של הבעל בשנים האחרונות לפני שעזב את הבית ורצונו כיום, לרצון זה יכול להיות שתהיה השלכה לגבי קבלת תביעת האשה לגירושין ובעיקר לגבי תביעתה לתשלום כתובה. לכשנמצא את הטענות, האשה תובעת להתגרש

ולדבריה הבעל גם הוא רוצה מאוד להתגרש, אלא שמטעמים טקטיים טוען שרוצה שלום בית (יש לציין שתביעה לשלום בית לא הוגשה). לדבריה, גם בתקופה לפני שעזב את הבית, הבעל מאס באשה, הציק לה, זלזל בה, והתגוררותו בבית הייתה בעל כורחו, ולאור הייעוץ המשפטי שקיבל. לטענתה דברי הבעל שרצה שלום בית ורוצה שלום בית הינם דברי שקר, ולצורך זה רוצה להציג בפני ביה"ד את החומר שהושג תוך חדירה לפרטיותו.

לעומתה, הבעל טוען שרוצה שלום בית, וכוונתו לשלום בית כנה, וגם אם בתקופות מסוימות אכן רצה להתגרש, רצונו היום לנסות להגיע לשלום בית. הבעל מסרב לאפשר להציג החומרים שהושגו על ידי האשה, על ידי פגיעה בפרטיותו. ביה"ד הבהיר בעת הדיון שהסירוב לגלות הפרטים עולה בכדי חוסר תום לב. למרות זאת, הבעל מסרב לאפשר לגלות המיילים והמסרונים בפני ביה"ד.

אין ספק שמערכת היחסים שבין הצדדים הייתה עכורה מתחילתה. אין ספק שקיום יחסי האישות בין הצדדים היה בלתי סביר בבני זוג צעירים. אין ספק שמאז הריונה של האשה עם בנה הקטן, יחסי האישות היו ספורים לדברי הבעל, ולדברי האשה לא היו כלל. הבעל מתגורר מחוץ לבית כשנתיים.

כמו כן, ניתן לקבוע בוודאות שלאור מערכת היחסים שבין הצדדים, בין אם יוכחו טענות האשה, או עכ"פ נקבל טענותיה, ובין אם לא נקבלם, שלום-בית לא יכון בין הצדדים, וברור שפניהם לגירושין. מסיבה זו הציע ביה"ד לצדדים להתגרש, והדיון בעניין תשלום הכתובה יתקיים לאחר הגירושין, מאחר שאין מקום לעיגון הצדדים במצב שנוצר. האשה הסכימה להצעת ביה"ד והבעל סירב. ולפיכך, עוד לפני שאנו מחליטים בגוף תביעת האשה לחייב את הבעל להתגרש ולחייבו בתשלום כתובה, חובה עלינו להביע דעתנו שלאור מערכת היחסים שנפרסה בפנינו והמצב שנוצר בין הצדדים, אף שהבעל מתנגד לעת עתה להתגרש, לכל הפחות יש להמליץ לצדדים להתגרש, שהרי אף אם נקבל את דברי הבעל כאמת לאמיתה, שרצונו בשלום בית באמת ובתמים, והאשה היא זו שדורשת ורוצה להתגרש, הרי אין ספק שאין אפשרות לכפות צד מן הצדדים לשלום בית, וכדברי הבעל בדיון: "צריך שניים לטנגו". לא נאריך בנושא זה, אך חובה על ביה"ד לגלות דעתו משהתברר לו הדין והמציאות עכ"פ בנושא זה. אין ספק שזכותו של כל אחד למצות טענותיו בעניין מידת החיוב בגירושין, הגורם לגירושין, וכתוצאה מכך ייקבע האם הבעל חייב בתשלום כתובה, בכפוף להחלטות שיינתנו בביהמ"ש בעניין חלוקת הרכוש. אך דבר זה יכול להיערך גם אחרי הגירושין, ובפרט שעניינם של הצדדים מתנהל זמן לא קצר בפנינו.

טענתו העיקרית של הבעל היא שהוא רוצה בשלום בית באמת ובתמים. כידוע לכל באי שער בית הדין, תום הלב הוא היסוד המוסד הנצרך בכל תביעה וטענה שנטענים בפנינו, ובעיקר בטענה לשלום בית, שיסוד התביעה לשלום בית הינו תום-לב של המעלה טענה זו, וכבר הארכנו בזה בעבר במספר פסקי דין. ולפיכך אין ספק שבמקרה שטענת אחד מהצדדים היא שהוא רוצה בשלום-בית, חלה עליו חובת השקיפות והוכחת תום הלב, וחובת ביה"ד לברר הדברים לאשורם בכל מיני טעדי, וכמבואר בתשובות הרא"ש, כלל ק"ז אות ה', ועיין במש"כ הגר"א אטלס זצ"ל בשורת הדין ח"ב. אך לאור האמור לעיל, חובה עלינו לקבוע כבר עתה שביה"ד ממליץ לצדדים להתגרש, וביה"ד ימשיך דיונו לאחר הגירושין בעניין חיוב הכתובה.

(ה) בית דיננו בהרכבו הקודם, בתיק 851788/2 בהחלטה מיום ט"ו בתמוז תשע"ב (5.7.2012), התייחס לעניין זה של אפשרות הצגת מסמכים שהושגו בדרך לא חוקית, במקרה שונה מהמקרה שבפנינו. בהחלטה זו קבע ביה"ד שלא לאפשר לבעל להציג

מסרונים שהושגו בדרך לא חוקית, בנסיבות המקרה שהיו שם. ביה"ד התייחס לעניין זה מהפן המשפטי ומהפן ההלכתי. בהחלטה זו נתבסס על חלקים מאותה החלטה המשליכים על המקרה שבפנינו.

חוק כבוד האדם וחירותו קובע בסעיף 7 ("פרטיות וצנעת הפרט"):

" (א) כל אדם זכאי לפרטיות וצנעת חייו.

(ב) אין נכנסים לרשות היחיד של אדם שלא בהסכמתו.

(ג) אין עורכים חיפוש ברשות היחיד של אדם, על גופו, בגופו או בכליו.

(ד) אין פוגעים בסוד שיחו של אדם, בכתביו או ברשומותיו."

במקרה שלפנינו, האשה עברה על החוק: חיפשה ברשות היחיד של בעלה שהרי אין ספק שחיפוש במכשיר הסלולארי ובמייל של אדם מהווה רשות יחיד שלו. ומלבד זה, אין ספק שהמסרונים והתכתבות המייל וכן יומנו של אדם מהווים חלק מסוד שיחו או מרשימותיו.

כמו כן, [סעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות](#) קובע:

"2. פגיעה בפרטיות היא אחת מאלה:

...(1)

...

(5) העתקת תוכן של מכתב או כתב אחר שלא נועד לפרסום, או

שימוש בתכנו, בלי רשות מאת הנמען או הכותב...; לעניין זה,

"כתב" – לרבות מסר אלקטרוני כהגדרתו בחוק חתימות

אלקטרוניות, התשס"א-2001;"

[סעיף 32 לחוק](#) קובע:

"חומר שהושג תוך פגיעה בפרטיות יהיה פסול לשמש ראיה בבית המשפט, ללא הסכמת הנפגע, זולת אם בית המשפט התיר מטעמים שיירשמו להשתמש בחומר או אם היו לפוגע, שהוא צד להליך, הגנה או פטור על פי חוק זה."

במסגרת חוק זה יש למי שחודר לפרטיות זולתו שתי הגנות הקבועות [בסעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות](#) שז"ל:

"במשפט פלילי או אזרחי בשל פגיעה בפרטיות תהא זו הגנה טובה אם נתקיימה אחת מאלה:

...(1)

(2) הנתבע או הנאשם עשה את הפגיעה בתום לב באחת הנסיבות האלה:

...(א)

(ב) הפגיעה נעשתה בנסיבות שבהן הייתה מוטלת על הפוגע חובה חוקית,

מוסרית, חברתית, או מקצועית לעשותה;

(ג) הפגיעה נעשתה לשם הגנה על עניין אישי כשר של הפוגע."

עם זאת, כאמור, ההגנות המצוינות [בסעיף 18 לחוק](#) ניתנות רק במקום שהפגיעה על פי סעיפים אלו נעשתה בתום לב.

וכבר עמד על דברים אלו השופט ברק בבג"ץ 6650/04, [פורסם בנבו] בג"ץ שהוגש כנגד פסק דינם של בית הדין הרבני בנתניה ובית הדין הגדול, שהסכים עם קביעותיו של ביה"ד האזורי, להכשיר צילומים שנעשו על ידי בעל המתעד את אשתו מקיימת יחסי אישות עם גבר זר:

25. לדעתי, לא עומדות למשיב ההגנות הקבועות בסעיף 18 (ב) 1- (ג) לחוק הגנת הפרטיות. ביסוד גישתי זו מונחת התפיסה, כי המשיב לא פעל בתום לב שעה שפגע בפרטיותה של המשיבה. לאור מסקנתי זו, מבקש אני להשאיר בצריך עיון אם היו עומדות למשיב ההגנות הקבועות בס"ק 2 (ב) ו- 2 (ג) לחוק הגנת הפרטיות, אילו פעל בתום לב. כאמור, דעתי היא שלא הוכח כלל ועיקר כי המשיב פעל בתום לב. אכן, הפגיעה בפרטיותה של העותרת במקרה שלפנינו היא חריפה וקיצונית. המשיב פגע בגרעין הקשה של הזכות לפרטיות. הוא חדר – כשהוא מצוייד במצלמה מלווה בשני חבריו שצפו בכל המתרחש – למיטתה של העותרת. אין לך פגיעה קשה מזו בפרטיות. פגיעה זו היא מעבר לכל מידה ראויה. כפי שנראה בהמשך, עמדו לרשות המשיב אמצעי הוכחה שונים, שאינם פוגעים כלל בפרטיותה של העותרת או שפגיעתם בפרטיותה היא מידתית. לא כך נהג המשיב. הוא פגע – בלשונו של השופט ח' אריאל בפרשת גלעם – בצורה "בוטה, חריפה ומבישה בזכות לפרטיות". ההנחה העולה מהתנהגותו הינה כי הוא פעל שלא בתום לב (השוו ע"ש (י-ם) 42/93 ליברמן נ' ועדת הרישוי לפי חוק חוקרים פרטיים ושירותי שמירה, פ"מ תשנ"ה (1) 285; להלן – פרשת ליברמן; ע"ש (ת"א) 628/96 מדינת ישראל נ' פריש, [פורסם בנבו] פ"מ תשנ"ו (3) 485, 515; להלן – פרשת פריש). יפה לענייננו הוראת סעיף 20 (ב) לחוק הגנת הפרטיות:

"חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפגיעה בפרטיות שלא בתום לב אם הוא פגע ביודעין במידה גדולה משהייתה נחוצה באופן סביר לצורך העניינים שניתנה להם הגנה בסעיף 18 (2)."

חזקה זו חלה בענייניו של המשיב. הוא לא הצליח לסתרה.

אמנם סעיף 32 לחוק הגנת הפרטיות קובע שיש מקרים שבהם ניתן לרשות משפטית להתיר להשתמש בראיות שהושגו תוך פגיעה בפרטיותו של אדם. גם פסק דינו הנ"ל של בית המשפט העליון מתייחס לאופנים השונים למימוש סעיף זה, ומנסה להגדיר באלו מקרים תתיר ערכאה שיפוטית הצגת חומר שהושג תוך פגיעה בפרטיותו של אדם. בין כך ובין כך, אם הצגת ראיה זו לא תשנה מהותית את המסקנות המשפטיות אליהם הגיעה הערכאה המשפטית ללא ראיה זו, אין מקום להציג את הראיה שהושגה תוך כדי הפגיעה בפרטיות.

וז"ל פסק הדין:

35. השיקול המרכזי השני קשור לחשיבותו של החומר הפוגע להליך השיפוטי. בפרשה שלפנינו, נקבע בבית הדין הרבני האזורי ובבית הדין הרבני הגדול, כי ניתן להכריע את הדין גם בלעדי הצילומים. דברים אלה סומכים עצמם כנראה על כך שהמשיב ראה במו עיניו את המעשה המיני של העותרת, והוא העיד על כך. לדעתי, גם עדות זו פסולה היא, שכן היא התקבלה בדרך של "בילוש או התחקות אחרי אדם, העלולים להטרידו, או הטרדה אחרת" (סעיף 2 (1) לחוק הגנת הפרטיות). הפגיעה בפרטיותה של העותרת אינה אך במעשה הצילום, אלא בחוסר תום הלב בבילוש ובהתחקות אחריה בביתה, אשר גרמו לה הטרדה. חרף זאת, היה על בית הדין הרבני לבחון, אם אינן מצויות ראיות אחרות שיש בהן כדי לאפשר את מיצוי הליך הגירושין שלפניו, בלא להיזקק לצילומים או למראי העיניים של המשיב. כידוע, המשפט העברי מבחין, לעניין כוחו של הבעל לגרש את

אשתו, בין שתי עילות לגירושין. האחת היא מעשה כיעור של האשה והאחרת היא "אשה שזנתה תחת בעלה" (ראו ב' שרשבסקי, דיני משפחה, מהדורה רביעית (תשנ"ג-1993) 317-325). בשני המצבים עשוי בית הדין לצוות על האשה לקבל גט. לצורך העילה הראשונה ("מעשה כיעור"), די "במעשים מכוערים שלפי ראות עיני בית הדין יש בהם כדי להצדיק את החשד החמור שהיא זנתה תחת בעלה, אם כי אין עדים לזנות ממש". אכן, בפרשה שלפנינו צוין בפסק דינו של בית הדין הרבני האזורי כי "הביא הבעל עדים שהאשה לנה עם [הגבר האחר – א.ב.]. העדים העידו שהאשה [ואותו זר] התייחדו, דהיינו נכנסו מתחילת הערב ויצאו מהדירה ב-10:00 בבוקר". האם יש בכך הוכחה של מעשה כיעור? האם די בכך כדי לבסס חיוב האשה בגט? בית הדין הרבני לא נתן תשובה לשאלות אלה. אם התשובה עליהן חיובית, כי אז ייתכן וקיימת בפרשה שלפנינו האפשרות להכריע בדין בלא להיזקק לחומר שיש בו פגיעה חמורה וקשה בפרטיות העותרת. אפשרות זו לא מוצתה בפרשה שלפנינו.

ממסקנה זו עולה שאם יוכל בית הדין לתת החלטתו גם בלא שיוצג חומר שהושג תוך פגיעה בפרטיות, אין מקום להתיר להציג חומר שהושג תוך פגיעה בפרטיות. יש מקום לדון האם הצורך בגילוי האמת גובר על הנזק שבהפרת הפרטיות ולהתיר להציג ראיות שהושגו באופן לא חוקי. או שבנסיבות הענין מניעת האפשרות להציג ראיה שהוצגה באופן לא חוקי, לא ימנע עשיית הצדק, ולפיכך אין מקום להתיר להציג ראיות אלו.

הדבר ידוע שבהליכים משפטיים זכותו של צד מן הצדדים להגיש בקשה לגילוי מסמכים אם גילוי המסמכים יוכל להביא לגילוי האמת ואף שיש בדבר משום פגיעה בפרטיות. אך הדבר נתון לשיקול דעתו של בית הדין האם להוציא צוים כמבוקש. והוא הדין במקרה כעין שלפנינו. בנסיבות מסוימות זכותו של צד מן הצדדים להגיש בקשה להוציא צו שיורה לחברת הסלולאר גילוי תוכן מסרונים שנשלחו, אך ברור שבית הדין לא יוציא צו כנ"ל, אלא אם ישתכנע שיש צורך אמיתי בדבר וגילוי תוכן המסרונים יוכל להביא לברור האמת.

כבר נקבע בפסיקה המשפטית שבית הדין נכלל בכלל "בית המשפט" לעניין חוק זה, ולפיכך אסור להציג בפניו חומרים שהושגו בדרך אסורה, אך כמו כן זכותו ולפעמים חובתו של בית הדין להתיר להציג גם חומרים הפוגעים בפרטיות, וזאת בכדי לברר האמת.

(ו) והנה בפסק הדין הנזכר כבר כתב הגר"א מייזלס שלהגנה על הפרטיות יש מקור בהלכה, אך יש גם מקרים בהם מותר לחזור לפרטיות, וז"ל שם:

"אם נתחיל באיסור הידוע לכל בר בי רב שהוא חרם דרבנו גרשום (המופיע ב"שלטי גיבורים" בסוף פרק ה' במסכת שבועות), שלא לפתוח אגרת חבירו ולקרוא בה, א"כ הוא הדין שאסור לפתוח את המכשיר הסלולארי של חבירו ולקרוא הודעות הממסר המופיעות שם.

מעתה ישאל השואל האם לפי זה לבעל אסור לפתוח מכתבים אישיים שאשתו מקבלת?

יעויין בשו"ת "חקקי לב" (לרבי חיים פאלג'י) (חלק א' יו"ד סימן מ"ט) שהביא מספר טעמים לחרם שתיקן רבינו גרשום. והתשובה לשאלה הנ"ל תהיה לכאורה תלויה בטעמים שהובאו שם. אלא שאין צורך לדון בכל זה היות וה"חקקי לב" שם בתשובתו כותב שמותר לפתוח איגרת השייכת לגוי בכדי להציל עצמו וכך לשונו:

"נלע"ד שמי שפותח אגרת הגוי הוא בכדי להציל את עצמו, ולהיות מציל דבכה"ג לא גזר רבינו גרשום והיתר גמור הוא... וכמה דברים התירו חז"ל משום דבר האבד ובמציל מידם."

כלומר כאשר אדם חש שהוא עלול להיפגע מותר לו להתעלם מחרם דר"ג ולעשות מעשה הנוגד את החרם כדי להציל את עצמו.

הדבר דומה להלכה המופיעה בגמ' (בבא קמא כ"ז:): "עביד איניש דינא לנפשיה". [אדם יכול לעשות דין לעצמו] כדי להציל עצמו מהפסד ממון. וכל שכן שמותר לאדם לעשות דין לעצמו כדי להציל עצמו מאיסור או חשש איסור.

היוצא לפ"ז אם לדוגמא מגיע מכתב אישי לאשה, ולבעלה יש חשד שתוכן המכתב מכיל קשרים שהאשה מקיימת עם גבר זר, עומדת לבעל הזכות לפתוח את המכתב ולעיין בו כדי להציל עצמו מנישואין בעבירה.

זאת אומרת שהזכות לשמירת פרטיותו וצנעתו של היחיד קיימת כל עוד היא נוגעת לו ורק לו. אבל ברגע שלמעשיו הפרטיים יש להם השלכה ישירה על אנשים נוספים, הרי שזה כבר אינו ענינו הפרטי של הנפגע בלבד.

יתירה מכך אנו מוצאים בגמ' (מסכת ברכות דף ס"ב.):

"תניא אמר רבי עקיבא פעם אחת נכנסתי אחר רבי יהושע לבית הכסא ולמדתי ממנו ג' דברים... אמר ליה [אמר לן] בן עזאי עד כאן העזת פניך ברבך. אמר לו תורה היא וללמוד אני צריך."

מקרה נוסף מובא שם בגמ':

"רב כהנא על גנא תותיה פורייה דרב [רב כהנא נכנס לביתו של רב ונשכב מתחת למיטתו ולמיטת אשתו], שמעיה דשח ושחק... [שמע רב כהנא את רב משוחח עם אשתו כאשר שניהם שוכבים במיטתם] אמר ליה דמי פומיה דאבא כדלא שריף תבשילא [רב כהנא תוך כדי שכיבתו מתחת למיטתם העיר לרב על התנהגותו] אמר ליה כהנא הכא את פוק דלאו אורח ארעא [כאשר רב גילה שרב כהנא שוכב מתחת למיטתם, אמר לו צא היות ואין זה דרך ארץ]. אמר לו תורה היא וללמוד אני צריך."

המקרים בגמ' שם עוסקים בגדולי תורה שמתקופת התלמוד והם קבעו שכדי ללמוד ולדעת דיני תורה על בוריים אין מקום לצינעת הפרט. א"כ קל וחומר שאין מקום לצינעת הפרט כדי להינצל מאיסורי תורה.

כמו כן, אנו מוצאים גמ' מפורשת במסכת סנהדרין (דף ט'). שבית – הדין מכריעים את הדין על בסיס ראיה שנוצרה באיסור גמור. "פלוני רבעני לרצוני... רבא אמר אדם קרוב אצל עצמו ואין אדם משים עצמו רשע." עיין שם רש"י שפירש שביה"ד מפצל את עדותו של הנרבע (במונח הלכתי זה מוגדר "פלגין דיבורא"), ולגבי עצמו הוא לא נאמן, ואילו לגבי הרובע הוא נאמן כעד להצטרף עם עוד עד נוסף כדי לחייבו בדין מיתה. כאמור זו עדות שנובעת ממעשה עבירה גמור.

קיימת בחינה נוספת האם בכלל יש מקום לצנעת הפרט בין איש לאשתו, היות ובשטר התנאים שעורכים קודם הנישואין [בימינו כפי שמקובל בחוגים האשכנזים עורכים סעודת אירוסין שבה מתחייבים הצדדים בשטר התנאים] נאמר במפורש: "ואל יבריחו ואל יעלימו לא זה מזו ולא זו מזה, כי אם ידורו באהבה ובחיבה."

המשמעות של התחייבות זו שהיא כוללת בתוכה ב' סוגי התחייבויות:

(א) התחייבות ממונית שבני הזוג מתחייבים לא להעלים רכוש האחד מהשני.

(ב) התחייבות אישית לשקיפות מלאה בחיים האישיים שביניהם (יעוין בשו"ת מהרי"ק סימן נ"ז שכתב שיש בזה התחייבות והשתעבדות הדדית).

ההגדרה של התחייבות זו היא, שיש כאן ויתור סודיות הדדי בין בני הזוג בכל תחומי החיים, ולכן אין מקום לטענת פגיעה בצינעת הפרט. "

ע"כ דבריו של הגר"א מייזלס בפסק הדין הנ"ל.

(ז) והנה כבר כתבנו בפסק דין זה שעם זאת מכיוון שמוטל על בית הדין לדון דין אמת לאמיתו, ואסור לבית הדין לדון דין מרומה, הרי מנהג בתי דין לשמוע עדים שאינם כשרים בהכרח על פי ההלכה, לבחון תגובת הצדדים לבדיקה במכונת אמת, למרות שיש פקפוק רב במהימנותה. ולפיכך בית הדין נוקט באמצעים שונים כדי לבדוק עמדות הצדדים שמתוכם הרבה פעמים בעל דין מודה בעובדות, אף שלא הובאו הוכחות הלכתיות חותכות כנגדו. ועל כרחק שזו חובת בית הדין למצות הבירור וכעין ששנינו בסוטה (ח, א):

"דמסקינן לה ומחתינן לה כדי לייגעה."

ופרש"י:

"... ותודה כשתראה בצרתה."

ואיתא שם ובסנהדרין לב, ב:

"מסיעין את העדים ממקום למקום כדי שתיטרף דעתן ויחזרו בהן."

ושמע מינה שחובת בית הדין להיות אקטיביים במעשיהם לבירור האמת, ולא סגי באזהרה גרידא שיעידו אמת.

וכן פסק הרמב"ם, הל' עדות פ"א ה"ד:

"ומסיעין אותן מענין לענין בעת השאלה כדי שישתוקו או יחזרו בהם אם יש בעדותן דופי."

ועיין עוד בהל' עדות (פי"ז ה"ב) שכתב הרמב"ם:

"לפיכך מאיימין אף על עדי ממון. וכיצד מאיימין על עדי ממון מאיימין עליהן בפני הכול, ומודיעין אותם כוח עדות השקר, ובושת המעיד בה בעולם הזה, ולעולם הבא."

ועיין בתוס' יומא (נד, ב) שכתבו לגבי כסא שלמה:

"דכתיב ושניים אריות עומדים אצל הידות ושנים עשר אריות וגו'... ושמא בהאי מילתא נמי איכא למיגדר מילתא שכשהיו באים עדים להעיד בפניו היו אריות שואגים ונוהמים כמו שיש במדרש ומתוך כך מתפחדים להעיד עדות שקר."

שמע מינה שמשמשים באמצעים חיצוניים לבירור האמת.

ועיין בשבועות (לא, א):

"מנה יש לי אצל פלוני ואין לי עליו אלא עד אחד מנין שלא יצטרף עמו תלמוד לומר מדבר שקר תרחק... כגון דאמר ליה ודאי חד סהדא אית לי ותא

אתה קום התם ולא תימא ולא מידי דהא לא מפקת מפומך שקרא אפילו הכי
אסור משום שנאמר מדבר שקר תרחק.

ופסקו הרמב"ם (הל' עדות פ"ז ה"ו):

"אמר לו בוא ועמוד עם העד ולא תעיד כדי שיראה הלוח ויפחד ויעלה על
דעתו שאתם שני עדים ויודה מעצמו הרי זה אסור לעמוד ולהראות שהוא עד
אע"פ שאינו מעיד ועל זה וכיוצא בו נאמר מדבר שקר תרחק."

שמענין מינה דאי לאו איסורא של מדבר שקר תרחק מותר לאדם להשתמש בדרכים שונות
בכדי להביא את הנתבע להודות באמת. והכי נמי בנידון דידן ודאי שיש היתר להשתמש בהצגת
מסרונים וכל מיני דרכים כדי לגרום לנתבע להודות באמת, דשימוש במסרונים אמיתיים, במקום
שלא ברור שיש דבר שקר בדבר, מותר על פי דין, וכיוון שהוא מותר חובת בית הדין לעשות
טצדקי לבירור האמת ולהשתמש בדרכים שונות להגיע לחקר האמת. ואבונה דהאי דינא הוא
מעשה שלמה בשתי הנשים שבאו לפניו דאמר בתחילה גזורו כדי שיוכל להגיע למיציא האמת.

ועיין מה שכתב בזה הרא"ש בתשובה (כלל ק"ז אות ה') על חובת הדיין לחקור כדי שהדין
לא יהא מרומה שכתב שם וז"ל:

"וידרשו ושאלו בכמה דברים שהיה ראוי שישב רבי ישראל על כל שאלה
ושאלה, כדי שיתברר הדבר ויצא הדין לאמתו, והוא הסתיר במחשך מעשיו
ודבריו, ולא רצה להשיב על שאלותם, פן יתפס בדבריו ויתברר השקר, ומן
הדין היה לו להשיב על כל חקירות ודרישות שעשו כדאמרין בפ"ק
דסנהדרין אמר רבי שמואל בר נחמני, אמר ר' יונתן כל דיין שדן דין אמת
לאמתו, משרה שכינה בישראל, שנאמר אלהים נצב בעדת אל ואמרין
לאמתו, זהו דין מרומה, כשבא לפניו דין מרומה, יש לו לדיין לחקור ולדרוש
בכל מיני חקירות ודרישות עד שיצא הדין לאמתו.

והא דאמרין בפרק שבועת העדות מנין לדיין שיודע בדין שהוא מרומה
שלא יאמר הואיל ועדים מעידין בפני, אחתכנו, ויהא קולר תלוי בצואר
העדים, ת"ל מדבר שקר תרחק. אלמא, שיש לו לדיין להסתלק מדין מרומה
שלא לדונו. ובפרק קמא דסנהדרין משמע, שזכות תחשב לו, שהוא משרה
שכינה בישראל, אם הוא דן דין מרומה ודורש וחקר כדי להוציאו לאמתו.
ותירץ רבינו מאיר מרוטנבורג ז"ל, דההיא דשבועת העדות מיירי כשהתובע
טוען ברמאות, אז יסתלק הדיין ויפסיד הרמאי ברמאותו, שלא ימצא מי
שישתדל בדינו לפסקו.

והא דפרקא קמא דסנהדרין מיירי שהנתבע טוען ברמאות, ואם יסתלק הדיין
מפני שהוא טוען ברמאות, נמצא שהוא משתכר ברמאותו, שלא ימצא מי
שישתדל בדין, וישאר הגזל בידו, אלא מה יעשו הדיינים, יחקרו וידרשו בכל
מיני חקירות ודרישות להוציא הדין לאמתו, כדאמרין בריש סנהדרין אמר ר'
חנינא דבר תורה, אחד דיני ממונות ואחד דיני נפשות בדרישה וחקירה,
שנאמר משפט אחד יהיה לכם, מה טעם אמרו דיני ממונות לא בעי דרישה
וחקירה, כדי שלא תנעול דלת בפני לוי. נמצא, כשהנתבע טוען ברמאות, לא
שייך האי טעמא, ובעי דרישה וחקירה, וצריך הנתבע להשיב על כל מה
שישאל הדיין. ואם אינו רוצה להשיב לדיין, ומכסה ומעלים דבריו ומשיב
תשובות גנובות, כדי שלא יוכל הדיין לעמוד על אמתת הדין, מה יעשה
הדיין לזכותו אי אפשר, מאחר שנראה לו דין מרומה, כדאיתא בפרק
שבועת העדות, ואם יסתלק מן הדין, היינו זכות, כי בזה יפטר, אם שום דיין
לא יזקק לדונו מפני שהוא טוען ברמאות ואינו רוצה להשיב על חקירות
ודרישות, ונמצא חוטא נשכר. ועל זה ועל כיוצא בזה נאמר אין לו לדיין אלא

מה שענינו רואות, וכיוון שנראה לדין שאם היה זה משיב על שאלותיו היה הדבר מתברר, ומחמת שלא יתברר הוא כובש דבריו, ויעשה הדין כאלו השיב ונתברר שקרו, ויחייבנו מאומד הדעת, אף על פי שאינו יכול לברר שקרו בביאור ובפירוש. מאחר שהעדר הביאור בא מחמת רמאותו, שאינו רוצה להשיב על חקירות ודרישות כדי שיתברר שקרו, אומדנא דמוכח הוא, ורשאי דין מומחה לדון באומדנא דמוכח כזה.

ואין זה נקרא דברים שבלב, מאחר שהיא סברא מוכחת כההיא דפרק חזקת הבתים ההוא גברא דשמעה לדביתהו דקא אמרה לברתה: אמאי לא צניעת באיסורא הך איתתא עשרה בני אית לה, ולית לי מאבוכך אלא חד. כי קא שכיב אמר כל נכסי לחד ברא. לא ידעי להי מיניהו אתו לקמיה דרב בנאה אמר להו זילו וחבוטו ליה לקברא דאבוכון עד דקאי ותגלי להון. כולהו אזיל, ההוא דבריה הוא לא אזל. אמר להו כולהו נכסי דדא דהוא בריה הוא. אלמא כל דינא דלא איפשר לברור לא אמרינן יהא מונח עד שיבוא אליהו אלא ידון הדין לפי מה שענינו רואות, אומד דעתו בסברא מועטת כנראה לו שאותן תהיה בנו הייתה יראתו תקועה בלבו וחלק כבוד לאביו ונתן לו כל הנכסים. כל שכן בנידון זה שיש כמה ידים מוכחות שלא פרע זה כאשר אבאר.

ועוד, דדין זה היה יכול להתברר אלו היה רוצה להשיב על שאלות הדין, ומאחר שאינו רוצה להשיב, כדי שלא יתברר הדבר, הרי הוא כמודה במקצת שקרו, וראוי לדונו באומדנא דמוכח. כיוון דחזינא, דדבר שאין יכול להתברר כלל דן אותו ר' בנאה באומדנא דמוכח, כל שכן בנדון זה, שהרמאי מונע ההתבררות והעדרת האמת, שראוי לדונו לפי אומד דעתו. והחכם רבי בנאה למד דין זה מאב החכמים, במעשה שבא לפניו על שתיים נשים זונות, שדן אותן באומד הדעת, שנראה לו שרחמי האם נכמרו על בנה, ונתן לה הילד החי והופיעה רוח הקדש בבית דינו של שלמה ע"ה ואמרה כי היא אמו."

ומטעם זה מנהג בתי דין להציג ולבחון הצדדים באמצעים, ראיות ודרכים שונות ומשונות כדי שנוכל להגיע לבירור האמת. ומשכך יש לומר שזוהי זכותו וחובתו של בית הדין לאפשר גם הצגת מסרונים כדי שמתוך תגובת בעלי הדין לאמור במסרונים אלו נוכל להגיע לבירור האמת על ידי הודאת בעלי דין. או שנוכל ללמוד מתוך תגובתם על אומדנא המוכחת, וק"ו אם מתוך המסרונים יתבררו העובדות, בכדי לסייע לבית הדין לפסיקת הדין.

(ח) ויש להוסיף עוד בדברים הדומים לנידון דידן לגבי התנהלות הצדדים והקורה בביתם במערכת היחסים, כששני הצדדים טוענים טענות הסותרות זו את זו, מוטלת חובה על בית הדין להוציא האמת לאור. שהרי העניינים הנידונים בפני בית הדין הם היחסים שבין איש לאשתו בתוך הבית כשאין אנשים זרים עימם, במקרים כאלו קשה לבית הדין לבוא לבירור האמת כשטענות הצדדים סותרות. וכבר עמדו בזה הקדמונים שדברים הנעשים בתוך הבית הם דברים הקשים לבירור.

ועיין ברמ"א (אהע"ז סימן ע"ד ס"י) שכתב לגבי אשה הטוענת שאינה רוצה שיבואו קרובי הבעל לביתה מפני שמריעין לה ומצירין לה וגורמים קטטות בינה לבעלה, וז"ל:

"ונוהגין להושיב עמהם איש או אשה נאמנים ותדור עמהם עד שיתברר ע"י מי נתגלגל הריב והקטטה."

הרי שבדבר ששני הצדדים טוענים שהצד השני הוא הגורם אי אפשר לברר עד שישב עמם בבית מאן דהוא ויברר לביה"ד אמיתות העניין.

וכן כתב עוד הרמ"א (בסימן קנ"ד ס"ג) שבמריבות שבין בעל לאשתו הנעשה בביתם אי אפשר לברר מהות העניין ומיהו הגורם רק ע"י שיושיבו אדם ביניהם שיוכל לעמוד על הדברים בשעת התרחשותם ולברר לביה"ד מי הוא הגורם למריבות.

מוכח מתוך דברי הרמ"א שחובה על הבי"ד להושיב אנשים נאמנים בתוך ביתם של הצדדים כדי לברר הקורה ביניהם. אף שאין ספק שדבר זה, ישיבה בביתו של אדם ומעקב אחר מעשיו, אין לך חדירה לפרטיות יותר מזו. ואפילו הכי התירו חז"ל וציוו על הבי"ד לעשות כן בכדי לברר האמת.

ומעתה הוא הדין בניהול דין. המחלוקת בין הצדדים היא על מה שקרה בביתם בתקופה הארוכה של המשבר ביניהם בה גרו יחד, ומה הניע את מעשיהם. אין באפשרותנו לאמוד מה היה בליבם של הצדדים ואיך הייתה ההתנהגות בתוך ביתם, ולפיכך יש היתר על פי דין לברר האמת, וללא הגעה לבירור האמת לא נוכל להכריע בתביעה שבפנינו. הדברים נכונים לגבי כל תביעה, וק"ו במקרה שבפנינו, שהבעל טוען שרצה ורוצה שלום בית, וכפי שכתבנו לעיל תום הלב הוא התנאי לשלום בית. אי חשיפת האמת ונתינת מחסום בפני ביה"ד לחשיפה לעיני השמש של המעשים והמניעים למעשים אלו, תמנע מבית הדין גילוי האמת, ואפילו עצם ההתנגדות לחשיפת פרטים אלו, מורה שיש לצד המתנגד מה להסתיר. מסיבה זו, מנהג בתי הדין לבקש הסכמת הצדדים לויתור סודיות על טיפולים ויעוצים חסויים, ובמקרים רבים עצם ההתנגדות של אחד הצדדים לויתור על הסודיות יוצרת עננה כבדה על אמינות טענותיו ומהימנותם.

העולה מהנ"ל, מכיוון שהצדדים דבקים בעמדותיהם, וגירסאותיהם סותרות לגבי התנהגות והתנהלות הבעל, האשה טוענת שהבעל מאס בה ועשה דברים למרר את חייה, והישארותו בבית הייתה כדי להלך עליה אימים ולהציק לה. והבעל טוען שהישארותו בבית הייתה מחמת רצונו בשלום בית, לדבריו הוא רצה ורוצה את האשה ולא מאס בה. ואין כמעט אפשרות לברר הדברים שנעשו בביתם בחדרי-חדרים. הדרך היחידה לגילוי האמת היא על ידי חשיפת המסרונים, המיילים ושאר החומר, ולעמת ולאמת הדברים עם הבעל. ונראה שעל פי דין חובתנו להתיר הדברים, וכדברי הרמ"א שהזכרנו לעיל.

(ט) ונראה לומר שאף לפי הפסיקה האזרחית, חובתנו להתיר לאשה להציג את החומרים הראייתיים המצויים תחת ידה, אף שהושגו תוך חדירה לפרטיותו של הבעל, דהיינו חדירה למחשבו האישי ולמכשיר הסלולארי שהיה מצוי בבית הצדדים בזמן שהצדדים גרו תחת קורת גג אחת, וכן גם העיון ביומנו של הבעל שהיה מצוי במגירה בבית באיזה מקום שהיה, שהרי אין חולק שלא היה במגירה סגורה.

כפי שכתבנו לעיל, גם הבעל הודה שחדר למחשב של האשה, ובין כך ובין כך הדבר מצוי ומקובל שבני זוג המניחים את המכשירים האלקטרוניים בביתם מסתכלים איש במכשיר האלקטרוני של רעהו, וברוב ככל הפעמים אינם מקפידים בדבר. בדרך כלל כשאחד הצדדים מקפיד על דבר זה, דרכו להסתיר ולהעלים את המכשיר האלקטרוני מעיניו של מי שאינם מעוניינים שיציץ במסרונים ובמיילים הנמצאים במכשירים אלו. ולכן אף שיש לקבוע שיש הפרה של הזכות לפרטיות במקרים אלו, הפרה זו הינה הפרה קלה.

כבר כתבנו לעיל כי [בבג"צ 6650/04 פלוני נ' בית הדין הרבני האזורי בנתניה](#), [פורסם בנבו] קבע ביהמ"ש העליון כי תחולתו של [חוק הגנת הפרטיות](#) בכלל [וסעיפים 32 ו-18 \(2\)](#) לחוק

בפרט חלים גם על בתי הדין הרבניים, כפי שחלים על כל שאר ערכאות המשפט המוסמכות במדינה.

באותו עניין ערך השופט א' ברק בחינה של התנאים הנדרשים לשם התרת הגשת ראיות הפוגעות בפרטיותו של האדם מכוח [סעיף 32 לחוק](#) (שם פסקאות 32-33):

"נמצא, כי סעיף 32 לחוק הגנת הפרטיות מבוסס על איזון עדין בין הערכים המתחרים. איזון זה מותנה, מעצם טיבעו, במשקל שיינתן לערכים השונים. כיצד נקבע משקל זה?

התשובה הינה, כי משקלם של הערכים השונים מותנה במספר שיקולים שיש להתחשב בהם... אמקד את דברי בהליך אזרחי, כאשר הפוגע הוא צד להליך. במצב דברים זה יש לשקול שני שיקולים עיקריים: ראשית, חומרת ההפרה. ככל שעוצמת ההפרה של הפרטיות היא גדולה יותר, כן גדל משקלו של השיקול המבקש להגן על זכות זו בהשוואה לשיקולים הנוגדים... לעומת זאת, ככל שההפרה היא בעלת עוצמה קטנה או שולית, כן יקטן משקלו של השיקול המבקש להגן על הפרטיות בהשוואה לשיקולים הנוגדים... שנית, ערכו הראייתי של החומר שהושג תוך פגיעה בפרטיות. ככל שהראיה חיונית יותר להוכחת האמת כן יגבר משקלה לעומת משקלה של הפגיעה בפרטיות. בהקשר זה יש להתחשב באפשרות הקיימת להוכיח את האמת במקרה הקונקרטי באמצעות חומר שהושג כדין, או באמצעות חומר שהושג תוך פגיעה בפרטיות, אך שפגיעתו בפרטיות היא קלה יותר...

שני שיקולים אלה הם העיקריים. אין הם היחידים (ראו פרשת ועקנין, עמ' 436; השוו, פרשת יששכרוב, פסקאות 70-73). כך, למשל, יש להתחשב בזכויותיו של צד שלישי, שאינו צד למשפט, ואשר זכותו לפרטיות עשויה להיפגע."

ביחס למקרה אשר נדון באותה עתירה החליט בית המשפט לפסול הגשת צילומים על ידי הבעל אשר צילם את אשתו מקיימת יחסי אישות עם גבר זר, וזאת מאחר והגשת תמונות אלה מהווה חדירה ופגיעה קשה מאין כמוה בפרטיותו של האדם ו"היא פלישה להוויה האינטימית ביותר של האדם", ומאידך גיסא ניתן היה לדעתם להוכיח את 'מעשה הכיעור' במסגרת הליך תביעת הגירושין שהתנהל בבית הדין בדרכים חלופיות ופחות פוגעניות.

שבמקרה שלפנינו נראה שהפסיקה תהיה שונה, הן משום שאין מדובר בחדירה פוגענית כל כך, באופן יחסי, בפרטיותו של האדם, והן משום שמדובר בראיות הנראות כהכרחיות לצורך הוכחת טענותיה של האשה.

נוסיף ונאמר, גילוי האמור במסרונים ובמיילים אינו פוגע בפרטיות לכשעצמה, כפי שהיה במקרה שדן בו הבג"ץ כשהבעל צילם את אשתו מקיימת יחסי אישות עם גבר זר, שאף ללא הצד האיסורי שבדבר, אדם בר-דעת לא יסכים שיצלמוהו ויחדרו לפרטיותו במקרה כזה. מה שאין כן בנידון דידן, עצם חשיפת האמור במיילים ובמסרונים אין בו משום פגיעה בפרטיות הבעל לכשעצמה, אלא שמטרתו הינה להסתיר עובדות כדי שלא יסתרו טענותיו, ומשכך לגילוי המסמכים יש השלכה על מהימנות טענותיו, דהיינו שאין בהצגת חומר זה פגיעה בפרטיות מלבד סתירת טענותיו. ובאמת במקרים הדומים למקרה שבפנינו, דרכו של ביה"ד להוציא צווים לגילוי מסמכים, בתביעות בענייני הרכוש המוצגות בפנינו, שבהם צד אחד טוען כנגד הצד השני שהלה מסתיר עובדות ומבריח כספים, שלא יעלה על הדעת שהצד הנתבע יטען שאין להוציא צווים לגילוי מסמכים על הכנסותיו ו/או רכוש שצבר ו/או הבריה.

(י) על מקרה דומה מבחינת המבנה המשפטי פסק בית המשפט העליון בבע"מ [3542/04](#) דן סלס נ' טובה סלס, [פורסם בנבו] כי ניתן להתיר מכוח [סעיף 32 לחוק הגנת הפרטיות](#) הגשת מסמכים בנקאיים של צד ג' במסגרת "הגנה על ענין אישי כשר של הפוגע" (שם פסקה 14):

"במסגרת מלאכת האיזונים בין הערכים המתנגשים יש להבחין בין מידע כלכלי מוגן השייך לבעל דין במשפט, לבין מידע כזה הנדרש מצד שלישי שאינו מעורב בהליך השיפוטי כבעל דין. כאשר המידע הנדרש שייך לבעל הדין, בהתמודדות בין ערך ההגנה על הפרטיות לאינטרס קיומו של הליך שיפוטי תקין, מקבל האינטרס האחרון מישנה משקל, בהיות בעל הדין בעל ענין ישיר בתוצאות המשפט."

באותו פסק דין מונה בית המשפט את השאלות שאותן בית המשפט צריך לבחון בבואו להתיר הגשת אותם מסמכים (שם סעיף 13):

"לבית המשפט זכות מוכרת לצוות על המצאת מסמכים בנקאיים חרף החובה לשמור על סודיותם, אם שוכנע שהחומר רלבנטי לבירור המשפט, וכי אין דרך אחרת להגיע לחקר האמת אלא בגילוי. בדרך האיזון בין זכות הפרטיות לצורכי המשפט יש לברר את העניינים הבאים:

- (1) מה מידת החשיבות והחיוניות של המידע?
 - (2) האם הונחה תשתית עובדתית ליכאורית המצדיקה את גילוי המידע?
 - (3) האם בידי המבקש לחשוף את המידע הנדרש בדרך של הישענות על ראיות חילופיות שלא תהיינה כרוכות בפגיעה בפרטיות?
 - (4) מהו היקף הגילוי הנדרש לצורך עשיית צדק?
- כללים אלה חלים הן על מידע בנקאי והן על מידע פרטי אחר הנוגע למצבו הכלכלי של אדם, הכנסתו, רכושו, ועסקיו (סקולר נ' ג'רבי, שם, עמ' 3-772; [רע"א 5772/99](#) דן מרגליות נ' בנק הפועלים למשכנתאות, [פורסם בנבו] תק-על 99 (3) 419, 420; קדמי, שם, עמ' 840, 999).

אמנם למעשה שם קיבל בית המשפט את הערעור באופן חלקי, אך זאת רק משום שבית המשפט באותו מקרה לא בדק כראוי "האם הגשתו רלבנטית, הכרחית ומידתית (שם פסקה 15) ולא ביקש את תגובתו של הצד השלישי שעניינו עשוי להיפגע. זאת להבדיל מהמקרה שלפנינו, בו מופרת פרטיותו של אחד הצדדים, ביה"ד שאל וקיבל עמדות הצדדים, ואנו בוחנים באופן ענייני את האיזון בין משקלה של הפגיעה האפשרית בפרטיות אל מול החשש כי "שלילת האפשרות להציג ראיות רלוונטיות לחשיפת האמת עלולה לפגוע בזכותו של בעל דין למשפט הוגן" ([בג"צ 6650/04](#) דלעיל, פסקה 30).

אם נבחן במקרה שלפנינו את ארבעת הבחינות שהעלה בית המשפט בפסק דין זה, נראה שהתשובה תהיה חיובית בכל ארבעת הבחינות. אין ספק שיש חשיבות בגילוי המידע, מפני שגילוי יסביר הרקע להגשת תביעת הגירושין. אין ספק שהונחה תשתית עובדתית לכאורית שחשיפת המידע תביא לגילוי העובדות כהווייתן, דבר שישליך על פסיקתנו בתביעות המונחות בפנינו. כמו כן, כפי שכתבנו לעיל, כמעט ואין אפשרות לעמוד על הקורה בין איש לאשתו בחדרי חדרים. ומשכך, כמעט ואין אפשרות לצד-המבקש לחשוף האמת בהישענות על ראיות אחרות. הצגת כל החומר המבוקש נצרכת לצורך עשיית הצדק, מפני שעל ידי זה נוכל לבחון האם האמירות שהועלו בדיונים בפנינו הינם אמירות חד-פעמיות ולא משקפות בהכרח את יחסו של הבעל לזוגיות הצדדים, או שהצגת כל החומר המבוקש תבהיר התמונה היטב.

משקבענו שבכל ארבעת הבחינות המבוקשות התשובה תהיה חיובית, חובה עלינו לאשר לאשה לגלות החומר המבוקש.

באופן דומה הכריע השופט א' זגורי בבית המשפט לענייני משפחה במקרה בו החדירה לפרטיות הייתה קשה יותר ונוגעת גם לפגיעה בפרטיותו של צד שלישי, והתיר התקנת מצלמות נסתרות בבית הוריהם של המבקשים, א"פ (נצ') 2262-02-12 פלונית נ' פלמונית, [פורסם בנבו] פסקה 32:

"הפוגעים הם למעשה יתר ילדי החסויים והאפוטרופא במינוי של בית המשפט. ברור ששמירת טובת החסויים מהווה עניין אישי כשר, כמו גם בחינה ופיקוח על האחות הגב' פלמונית ששוהה עם החסויים רוב הזמן ומטפלת בהם בעצמה ושולטת בכל הנוגע לטיפול בהם על ידי מטפלים אחרים. הוא הדין לעניין קיומה של ההגנה האמורה בסעיף 18 (2) (ב) לחוק."

(יא) בסיכומי הצדדים הובאו פסיקות נוספות המציגות את הדילמות העומדות בפני הערכאה המשפטית להתיר הבאת ראיה שהושגה תוך פגיעה בפרטיות. נצטט מקצת מהפסיקות הנוגעות לענייננו:

בתמ"ש 10350/03 ק.א. נ' ק.ג. (פורסם באתרים המשפטיים [פורסם בנבו]) פסק השופט פיליפ מרכוס, במקרה בו בעל נטל את יומניה של אשתו בנפרד, מבית מגוריה הנפרדים ממנו.

"ד' טען המשיב, וצדק לטעמי, כי גם אם אכן הייתה פגיעה בפרטיותה של המבקשת- ואכן הייתה כזו במקרה שלפנינו- עומדת לו ההגנה שנקבעה בס' 18 (2) (ג) קובע תהא זו הגנה טובה של הפוגע בפרטיות אם (כלשונו של החוק): "הפגיעה נעשתה לשם הגנה על עניין אישי כשר של הפוגע."

ה) במקרה שלפנינו גילה המשיב מידע שהינו רלבנטי לעניין תביעה שהוגשה כנגדו בבית הדין הרבני. אין זה ראוי לצפות מאדם המגלה חומר שעשוי לעזור לו בהתגוננות בפני תביעה שהוגשה נגדו, לפעול כאלטרואיסט ולהימנע מלעשות שימוש בחומר כדי לא לפגוע בבת זוגו לשעבר.

מעדותם של הצדדים אני נוטה לקבל את הגרסה כי היומנים בעת שנלקחו על ידי המשיב, היו מונחים במקום גלוי יחסית ולא בתחתית המגרה כפי שטענה המבקשת.

אין ספק שניתן למצוא טעם לפגם בהתנהגותו של המשיב בעת ששהה בדירתה של המבקשת ומן הראוי היה שלא יחטט בחפציה האישיים כאשר הוא מגיע לבקר את ילדיו. עם זאת מרגע שעשה זאת ולאחר שגילה את דבר המידע המפליל לגבי יחסיה של אשתו עם גבר זר והרלבנטיות של העניין לתביעה שהוגשה בבית הדין הרבני, עומדת לו ההגנה של ס' 18 לחוק.

...

ז) נראה כי המשיב בחר לקחת את החומר כדי לעשות בו שימוש בבית הדין הרבני ולהתגונן בפני תביעת הכתובה בטענה שהאישה הנה אישה מורדת. גם אם הדרך שבחר לעשות זאת מעוררת אי נוחות מסוימת, רשאי היה לעשות זאת והשימוש בחומר המצולם בבית הדין, הוא לגיטימי (כפוף, כמובן, לסמכות המלאה של בית הדין לפסוק בדבר קבילות הראיות ומשקלן). "

הרי ככל שיעשה שימוש בחומר בערכאות שיפוטיות בלבד, ובכללן כדי להגן על האינטרסים שלו בביה"ד הרבני, למרות הפגיעה בפרטיות אשתו בנפרד, קמה לו הגנה לפי סע'

18 (2) (ג) לחוק, שכן הדבר נעשה לשם הגנה על עניין אישי כשר של הפוגע. קל וחומר יפה פסיקה זו לענייננו משהצדדים התגוררו תחת קורת גג אחת בעת השגת הראיות.

וכן בתמ"ש 30600/04 ש.ה. נ' ג.ה. (פורסם באתרים המשפטיים [פורסם בנבו]), במקרה דומה למקרה שבפנינו, בו פרץ הבעל לתיבת המייל של האשה, ובה גילה על קשריה של האשה עם גבר זר, פסק השופט יעקב כהן בסע' 20 לפסה"ד כי:

"מעבר לדרוש יאמר כי חרף היות החדירה הבלתי מורשית של הנתבע להתכתבותם של אשתו ומאהבה בגדר פגיעה בפרטיות מעניק פרק ההגנות בסעיף 18 (2) (ג) לחוק הגנת הפרטיות תשמ"א – 1981 הגנה למי שמבצע פגיעה בפרטיות בתום לב לשם הגנה על עניין אישי כשר של הפוגע.

ג. החלת אחת ההגנות על הפוגע בפרטיות מסירה בהתאם לסעיף 32 לחוק זה מכשירה אף את הפסול הנופל בראיה המושגת תוך פגיעה בפרטיות והיא הופכת להיות ראיה כשרה לכל דבר ועניין."

במקרה נוסף, בתמ"ש 39671/06 פ.י. נ' פ.מ. (פורסם באתרים המשפטיים [פורסם בנבו]), בבני זוג שגרו בבית אחד בחדרים נפרדים, נכנסה האשה לחדרו של הבעל ולקחה את הסכם שטר הטריחה שנערך בין הבעל לעו"ד מתוך אחד הקלסרים שהונחו בחדרו, ומתוך הסכם זה רצתה להוכיח המועד בו החל הבעל בהליכי הגירושין נגדה. בפסק דין זה דן השופט פאול שטרק מה הם השיקולים והמדדים לפסילת ראיה שהושגה תוך פגיעה בפרטיות, והכריע שם:

"10. הבעל העיד בדיון במעמד הצדדים שהמסמך היה בתוך אחד מהקלסרים שלו שהיה מונח על השידה בחדרו, אשר לעיתים הייתה בו הדלת נעולה במנעול פשוט לדבריו.

11. הבעל העיד, כי לא פעל במטרה מכוונת כלשהי להסתיר דברים בבית. יחד עם זאת, אין בהצהרה זו סתירה העומדת בניגוד לציפייתו לפרטיות לתוכנו של המסמך. שמירתו של המסמך בקלסר אשר היה מיועד לשמירת כל המסמכים בעניין ההליכים המשפטיים כנגד האישה מחזקת את המסקנה לפיה הבעל לא היה מעוניין בחשיפתו בפניה. לכן, המסקנה המתבקשת הייתה שקיימת "ציפייה לפרטיות" בחדרו אף אם המסמך היה בקלסר "גלוי ובולט לעין."

12. לא שוכנעתי, כי האישה השיגה את המסמך בדרך שכלאחר יד, כאילו מדובר בעוד מסמך אשר היה בין שאר המסמכים וחשבונות הטלפון והחשמל או כאילו מצאה אותו בזמן בו ביקשה לנקות את האזור בבית בו היה מונח המסמך.

...

18. בעניין דנן, השיקולים לפסילת הראיה גוברים על כל שיקול אחר, מאחר ויש להבהיר בפני בני הזוג הפרודים בפועל שאינם מתגוררים תחת קורת גג משותפת כאשר הריחוק ביניהם משמעו הפרדה מוחלטת, כי הזכות לפרטיות בעינה עומדת. לכן, דין המסמך כראיה, לא להתקבל משום שהושג תוך כדי פגיעה בפרטיות. יש לראות בראיה זו כפסולה.

19. אולם, על אף האמור, הדיון בעניין השימוש שניתן לעשות במסמך, אם בכלל, טרם הגיע לסיומו, נוכח עדותו של הבעל אשר מכחיש ששכר את שירות עורך דינו ב- 2005.

קבילות המסמך להזמת עדות הבעל

20. ב"כ האישה חקרה את הבעל על המועד בו שכר את שירותיו של עורך דינו. אין המועד הנקוב על גבי המסמך ותשובתו של הבעל יכולים לדור בכפיפה אחת. תשובתו כאמור, שהמועד הנכון הוא למעלה משנה לאחר מכן, בסמוך לפתיחת ההליכים המשפטיים סותרת את תוכן המסמך. כעת יש להכריע האם ניתן לעשות שימוש במסמך לצורך הזמנת העדות. סבורני, כי התשובה חיובית.

21. פסילת ראיה נועדה לחנך את הצדדים צדדים לשמור על החוק בזמן ניהול ההליך המשפטי, כאמור. בד בבד, אין באי קבילותו של המסמך כדי להתיר מתן עדות שקר על ידי הצד שכנגד, זה הנהנה מפסילת הראיה.

מסקנת החלטה זו היא, שאין באי קבילותו של המסמך כדי להתיר מתן עדות שקר על ידי הצד שכנגד, זה הנהנה מפסילת הראיה. לפיכך, התיר ביהמ"ש, חרף הפגיעה בפרטיות ופסלות המסמך, לעשות בו שימוש כדי להזים את עדות הבעל שעמדה בסתירה למסמך. ביהמ"ש קבע, כי ניתן להיעזר בראייה שנפסלה כדי להזים עדות. תכלית ראיית ההזמה נועדה לצורך פגיעה באמינותו של העד / בעל הדין שכנגד.

גם במקרה שלפנינו הצגת הראיות נצרכת בכדי לברר אמיתות דברי הבעל, הטוען חזור וטעון שרצה ורוצה שלום בית. וחשיפת המסרונים והמיילים תוכל לברר האם הבעל דובר אמת, או שקר בפיו.

בתמ"ש 11310-10-14 ד.א.נ. נ' י.נ. (פורסם באתרים המשפטיים [פורסם בנבו]), פסק השופט שמואל בר יוסף:

5. מן המקובץ ברי כי התובעת זכאית לפרטיות בבית מגוריה גם כלפי הנתבע ולטענתו של הנתבע כי הבית הינו בבעלותו, אין נפקות לענין זה.

6. לטענתו של הנתבע כי הצילומים לא נעשו בחדרה של התובעת או בחדרי האמבטיה והשירותים, יש חשיבות לענין ההגנה לה הוא טוען (באשר, כפי שיבואר להלן, עוצמת הפגיעה בפרטיות משליכה על המסקנה בדבר תום ליבו של הפוגע), אך אין לה נפקות לענין הקביעה כי הצילום נשוא התובענה מהווה, מניה וביה, פגיעה בפרטיות.

...

ודו"ק, נטל הראיה כי נפגעה פרטיותה של התובעת ובאיזו מידה, מוטל על התובעת ולא עלה בידה להוכיח פגיעה נוספת מעבר לזו הנובעת מהצבת מצלמה הצופה אל המטבח...

...

ד. נימוקו הרלוונטי של הנתבע להצבת המצלמות הינו, כפי שטען גם במסגרת **תמ"ש 33209-09-14**, [פורסם בנבו] חששו מפני אשמות שווא שתטפול עליו התובעת על מנת להרחיקו מהבית.

ה. משכך, נשאלת השאלה, האם היה הנתבע תם לב שעה שהציב מצלמות הצופות למרחבים "ציבוריים" בבית על מנת למנוע אשמות שווא בדבר אלימותו כלפי התובעת? התשובה לשאלה זו הינה בחיוב.

אין חולק כי בין הצדדים ניטשת מערכה משפטית קשה שבמרכזה טענת התובעת לזכויות בבית. אף אין חולק שבעבר הלינה התובעת כי הנתבע נהג באלימות ולאחר שהנתבע הורחק במעמד צד אחד הושגה הסכמה כי כל אחד מהצדדים ישהה בחדר אחר של הבית. עוד לא יכול להיות חולק כי התובעת לא היססה לטפול על הנתבע אשמה כי נהג בה באלימות ואיים

עליה, טענות בגינן הורחק הנתבע מן הבית במעמד צד אחד ואף נעצר. טענות אלה הופרכו בזכות הצילום נשוא תובענה זו, אשר הביא לשיחרורו של הנתבע ממעצר ולביטול צו ההגנה תוך חיוב התובעת בהוצאות בסך 10,000 ₪.

ו. בנסיבות אלה מתבקשת המסקנה שהנתבע סבר, סובייקטיבית, כי הוא רשאי להציב את המצלמות על מנת להמנע מאישומי סרק על התוצאות הקשות הנובעות מהם. יתירה מזו, לטעמי עומדת לנתבע חזקת תום הלב הקבועה בסעיף 20 לחוק, באשר הפגיעה בפרטיותה של התובעת הייתה מידתית. כאמור, אף אם אניח כי הוצבו מצלמות נוספות על זו שצופה למטבח, אין כל הוכחה כי הן צפו למרחבים שהינם פרטיים אלא, לכל היותר, למרחבים המשמשים את כל דרי הבית. לנוכח העובדה שטענות מצד התובעת לאלימות של הנתבע כלפיה משמשות חלק מהמאבק הרכושי בין השניים, הצבת המצלמות כפי שהוצבו במטרה למנוע הרחקתו ומעצרו של הנתבע לשווא, הינה מידתית.

ז. הוכח כי התובעת איננה מהססת לנסות ולטפול על הנתבע אשמות שווא על מנת להרחיקו מן הבית והחלטתי בתמ"ש 14-09-33290, תוכיח. הנסיון החמור לטפול על הנתבע אשם על לא עוול בכפו מחייב את המסקנה כי הנתבע פעל בתום לב על מנת להמנע מכך, בבחינת סוף מעשה המעיד על תחילתו.

...

ח. יודגש, כי מידתיות הפגיעה בפרטיותה של התובעת נובעת אף מכך שארועים נטענים של אלימות בין בני משפחה, מתרחשים לעיתים קרובות בד' אמות הבית כאשר העדים היחידים לארוע הינם בני המשפחה המעורבים בו. משכך, קשה לחשוב על אמצעי אחר, שפגיעתו בפרטיות פחותה, ואשר עשוי לאיין טענות כזב בדבר אלימות בין בני משפחה. גם טעם זה מעיד כי הפגיעה בפרטיות בנדוננו הייתה מידתית.

...

י. יצוין, כי לא נטען שהנתבע עשה שימוש כלשהו בתיעוד המצולם, להוציא לשם הזמת טענות התובעת במסגרת בקשתה לצו הגנה, וגם עובדה זו תומכת במסקנה כי הנתבע פעל בתום לב.

...

א. דומני כי ייקשה להעלות על הדעת ענין אישי כשר מובהק יותר מאשר השאיפה להמנע מהרחקת שווא מבית המגורים, העלולה לגרור גם אישום שווא בפלילים.

...

ב. זאת ועוד, הצבת המצלמות כאשר הנתבע צופה, על סמך נסיון העבר (לתפיסתו הסובייקטיבית שאיננה לקוטה מן הדמיון), כי ייעשה נסיון לטפול עליו אשמות שווא, מהווה הגנה על ענין אישי כשר בכך שיש בתיעוד כדי לאפשר לנתבע ניהול ראוי של ההליך המשפטי. הלכה פסוקה היא כי "חומר שהושג תוך פגיעה בפרטיות עשוי לקדם את חשיפת האמת, ועל כן קיים אינטרס ציבורי חשוב להתיר את השימוש בו כראיה במשפט" (בג"צ 6650/04, סעיף 30 לפסק הדין). לכן, בנסיבות המתאימות, ניתן לקבוע כי פגיעה בפרטיות נועדה להגן על אינטרס אישי כשר בדבר הזכות לניהול משפט הוגן.

במקרה זה בו הציב בעל מצלמות בבית, נקבע כי לאור הצורך בהגנה על אינטרס אישי כשר הפגיעה מידתית ולגיטימית. עוד הוסיף שם ביהמ"ש כי נטל הראייה כי נפגעה פרטיות התובעת שם ובאיזו מידה, מוטל עליה ועליה להוכיח פגיעה נוספת מעבר לזו הנובעת מהצבת מצלמה.

גם בענייננו – על הבעל להוכיח פגיעה נוספת מעבר לזו הנובעת מעצם השגת הראייה כנגדו. שהרי כיוון שנפסק כי לגיטימי לפגוע בפרטיות, במידתיות, לשם הגנת אינטרס אישי כשר בהתאם להגנה הקבועה [בסעי' 18\(2\)\(ג\)](#) לחוק. המידתיות, כפי שנקבע בפרשת גלעם, נקבעת עפ"י אמות מידה סובייקטיביות – האם הפוגע סבר שפעולתו מצדיקה את הפגיעה. משהוכח כי הפגיעה מידתית, קמה ממילא חזקת תום הלב.

בסיכומי ב"כ הבעל הביא מהפסיקה המשפטית המתירה הצגת ראיות תוך כדי פגיעה בפרטיות, שהרי בפסיקה המשפטית נקבע שעיקרון-העל הוא האיזון בין שתי הזכויות, הזכות לפרטיות והזכות לבירור האמת, ועיי"ש שציטט מה שהבאנו לעיל מפסק דינו של השופט ברק [בבג"צ 6650/04](#) לגבי הצורך באיזון בין שתי זכויות אלו, והוסיף:

"... ברוח זו ציינה השופטת בייניש כי "התכלית של הגנה על זכויות הנאשם והתכלית של חשיפת האמת העובדתית שתיהן כאחת משרתות את מטרת-העל של המשפט שעניינה עשיית דין צדק ומניעת עיוות דין במובנם הרחב" (פרשת יששכרוב, פסקה 45)..."

"אין לומר כלל כי תתגלה האמת גם אם יחרב העולם" [\(רע"א 1412/94\)](#) [הסתדרות מדיציניית הדסה עין-כרם נ' גלעד, פ"ד מט \(2\) 516, 522](#).

בכל הפרשות שהוזכרו, ניצבה בפני הרשות השיפוטית הדילמה העומדת בפנינו. ולפיכך בכל מקרה המובא בפניו חובתו של ביה"ד לשקול בשיקול דעת רחב שיקולים אלו, האם הצורך לבירור האמת עולה על הצורך להתיר הצגת ראיות שהושגו באופן לא חוקי, או שהשמירה על האינטרס הציבורי שלא לפגוע בפרטיות עולה במקרה הנידון בפניו על הצורך להגיע לגילוי האמת. אין ספק ששני פרמטרים נשקלים בכל מקרה, מידת העוול שבחדירה לפרטיות, והאם הצורך לגילוי האמת והעוול שייגרם כתוצאה מחסיון פרטי, פוגעים בענייננו האישי הצודק של הדורש לפגוע בפרטיות.

כידוע, שיטת המשפט על פי דין תורה היא השיטה האינוקוויזטורית, הדורשת מהדיין להיות אקטיבי לדון דין אמת לאמתו (וכפי שכתבנו לעיל אות ז), והחובה המוחלטת שהדין יהיה דין אמת קובעת מספר הלכות, ביניהן ההלכה שכל זמן שמביא ראיה סותר את הדין, ולפיכך אין סופיות הדין בדין תורה, שהרי כלל היסודי והתכליתי היא הוצאת הדין לאמתו. לעומת זאת, השיטה הנהוגה בבתי המשפט היא השיטה האדבוסרית, שבה השופט אמור להיות פסיבי, והצדדים שוטחים טענותיהם בפניו. ולפיכך אין על השופט לחתור לגלות, ראיות שהצדדים לא הביאו, לשיטה זו נקבע גם שיש סופיות לדין בבתי המשפט, מפני שהפרוצדורה המשפטית הינה ערך בפני עצמו, אף במקום שהצדק לא ימוצה. מסיבה זו נקבעו כללים לגבי אופן גילוי מסמכים בסדר הדין האזרחי ובחוק ביהמ"ש למשפחה.

ויש לעיין האם גם להבדל בשיטות המשפט יש השלכה לעניין הנידון שבפנינו, להעדיף האינטרס של גילוי האמת כדי שביה"ד יוכל לדון לאמתו, ועיקרון זה יגבר על עיקרון הפגיעה בפרטיות. ועיין מה שכתבנו לעיל. מצד שני יש לומר דהוי כמצווה הבאה בעבירה שלא קיים המצווה, וכמו שאינו יוצא ידי חובתו בלולב הגזול, לא ניתן להשתמש בראיות גזולות ועיין בשבועות ל, א דילפינן מדבר שקר תרחק, שמה שאמרה התורה צדק צדק תרדוף הכוונה היא

שגם את הצדק חובה להשיג רק בצדק, ואין להנות מפירות הפרי המורעל כמובא בפסיקת בתי המשפט. וכתבתי להעיר ויש לעיין בזה, אך אין מקומו בהחלטה זו.

(יב) אין ספק שבמקרה שלפנינו תביעת האשה לגירושין הינה "עניין אישי כשר", שהרי אם יוכח טענותיה שהבעל סלד ממנה והציק לה, לא רצה ולא רוצה בשלום בית, יש לקבל תביעתה הצודקת לגירושין, שאין מקום לחייב אשה להיות קשורה בקשר נישואין עם בעל שאינו מקיים חובותיו לאשתו, אינו רוצה בה, וסולד ממנה. גם הוא רוצה בגירושין אלא שמסרב להתגרש לצורך השגת הישגים רכושיים. כמו כן, גם תביעתה לכתובה הינה בוודאי עניין אישי צודק. שהרי אם יוכחו טענותיה ויתברר שהתקיימו התנאים לחיוב כתובה, זכותה לקבל כתובה ואין לראות בדבר עניין אישי לא כשר.

טענת האשה היא, שהיא זכאית לקבל את הכתובה, ואם אכן היא זכאית, חוב כתובה הוא חוב גמור, כדאיתא בשו"ע אהע"ז סימן צ"ג ס"א. אין בעובדה שהאשה רוצה לממש זכויות ממוניות המגיעות לה, בכדי להצדיק הטענה שכתב הבעל בסיכומיו שהאשה רוצה בזכויות שלא מגיעות לה. אם אכן יהיה בראיות אלו לבסס את טענותיה שהגורם לגירושין הוא הבעל, האשה זכאית לקבל כתובה. ולפיכך אין למנוע ממנה האפשרות להוכיח את העניין האישי הצודק, שהוא אכן צודק אם יוכחו טענותיה, זכות קבלת דמי כתובה.

אין ספק שעניין זה של גביית כתובה מהווה עניין אישי נאות, שיש בו בכדי להצדיק פגיעה בפרטיות. שהרי שנינו בכתובות יב, א:

"ביהודה בראשונה היו מעמידין להם שני שושבינן אחד לו ואחד לה כדי למשמש את החתן ואת הכלה בשעת כניסתן לחופה."

ופרש"י:

"לפשפש ולמשמש במעשיהן באותו הלילה שלא יקלקלו זה את זה במעשיהם בתרמית שלא יראה זה דם בתולים ויאבד וזו לא תביא מפה שיש עליה טיפי דמים..."

והיינו שמעמידים עדים לבדוק האם היה דם בתולים בעת ביאה ראשונה. ואין לך כניסה לפרטיות גדולה מזו. ודין זה הינו לעניין חיובו של הבעל בכתובה. שמע מינה שגם עניין זה שהוא לכאורה עניין ממוני גרידא, הינו עניין אישי כשר שיש בו בכדי להתיר פגיעה בפרטיות. והוא הדין בנידון שבפנינו, שתביעת האשה לכתובה, אם תוכח, הינה עניין אישי כשר. ולכן למרות הפגיעה בפרטיות של הבעל, מכיוון שאם תוכח טענת האשה, שהגירושין קרו בגרימתו, אכן מגיע לאשה לדרוש ולקבל כתובה. הדבר מתחזק לאור ההתחמקויות של הבעל בדיון האחרון בהם חזר על התשובות "לא זוכר", "לא יודע", "יכול להיות", הפוגעות באמינות דבריו. ומשכך יש מקום להתיר לאשה להציג ראיותיה.

(יג) כבר הזכרנו לעיל שלאור התנגדות ב"כ הבעל להצגת המסרונים והתמלילים, החלה החקירה על ידי שאלות ב"כ האשה, תוך ציטוט אמירות של הבעל. בדיון האחרון הרבה הבעל להשיב על ציטוטי המסרונים "לא זוכר", "לא יודע". והנה בחו"מ סימן ע"ה ס"א נפסק:

"התובע את חברו בבית דין מנה לי בידך בית דין אומרים לו ברר דברך ממה חייב לך... וכן הנתבע אם משיב אין לך בידי כלום... צריך לברר

דבריו... הגה: ואם אינו רוצה לברר דבריו אם נראה לדיין שיש רמאות בדבר יפסיד..."

שמעינן מינה שחובת הצדדים לברר ולהוכיח דבריהם ולחזק ולהסביר טענותיהם.

בנידון דידן טענות הצדדים הפוכות. האשה טוענת שהבעל רצה להתגרש לפני עזיבתו את הבית, והבעל מכחיש טענותיה. האשה טוענת שהדברים עולים מתוך ההקלטות, ואם כן אין ספק שהקלטות אלו יש בהם בכדי לברר הדברים, האם האמת עם טענות האשה או עם טענות הבעל, ולכן במסגרת זו חובה עליו לברר דבריו. ואם הבעל היה מסכים לגלות הנאמר במסרונים ובקלטות, היה אפשר לברר הדברים אם כדברי הבעל או כדברי האשה. ולפיכך ההתנגדות להצגת המסמכים יש בה משום חוסר רצון ומניעת בירור דברים שיכלו להתברר.

ועיין עוד בתשובות הרא"ש כלל ק"ז אות ו', שהזכרנו לעיל, שכשאחד מבעלי הדין התחמק מלענות לדיינים על השאלות ששאלו, התנהגות זו מעלה חשש לדין מרומה, ועל הדיין להמשיך לחקור ולבדוק כדי לברר הדברים. ודברי הרא"ש נפסקו להלכה בחו"מ סימן ט"ו ס"ד, עיי"ש.

והנה בעלמא אין ספק שחובת הבאת הראיות מוטלת על התובע, אך בנידון דידן האשה התובעת רוצה להציג מסמכים שאכן הושגו תוך חדירה לפרטיות הבעל, ולכן הבעל רוצה למנוע מלהציגם בפני ביה"ד ולהשתמש בטענה חוקית-משפטית למנוע בירור האמת, וכבר כתבנו שתשובות הבעל והתחמקותיו מטילות ספק לגבי מהימנות גירסתו, שהוא מעוניין בשלום בית. התנגדות זו מונעת מהאשה להביא ראיותיה. והנה הגמ' בב"מ לט, ב, בעובדא דמרי בר איסק דאתי ליה אחא מבי חוואה ואמרו בי"ד לאח שיביא ראיה שהוא אחיו, ואמר האח שיש לו עדים אך אינם מוכנים לבוא להעיד מפני שמפחדים ממרי בר איסק. ואיתא שם בגמ' שאמרו לו למרי בר איסק שיביא העדים שיאמרו שאינו אחיו. עיי"ש. ויש להסתפק שמא גם בנידון דידן שהסיבה לאי הצגת המסמכים היא התנגדותו של הבעל, למרות שמסתבר שמסמכים אלו יהיה ניתן לשפוך אור על מערכת היחסים האמיתית ביניהם לפני העזיבה, ומה היו מחשבות הבעל. יש מקום לומר שבנד"ד נימא לבעל הצג אתה את המסמכים והמיילים כדי שביה"ד יוכל להיווכח שטענות האשה נסותרות. אך עכ"פ יש סברה לומר שיש להתיר לאשה להציג מסמכים אלו, מפני שהתועלת בהבאתן לגילוי האמת קטנה מהנזק שייגרם לבעל, שאף אם יש פגיעה בפרטיותו, הפגיעה הינה מידתית, מפני שזו דרך המלך לבירור האמת בתביעה שלפנינו.

לאור האמור לעיל, ביה"ד קובע כדלהלן:

- א. לאור מערכת היחסים שהתגלתה בפני ביה"ד, ומכיוון שלהתרשמותנו פני הצדדים לגירושין, ביה"ד ממליץ לצדדים להתגרש מיידית.
- ב. המשך הדיון בחיובו של הבעל בכתובה ייערך אחרי הגירושין (במידה והצדדים לא ימצו טענותיהם והוכחותיהם במועד הדיון הקרוב).

בנסיבות העניין, הצורך לגילוי האמת עולה על זכותו של הבעל לפרטיות ולהסתרת האמור במסרונים ובמיילים השייכים לו. ולפיכך יתיר ביה"ד לאשה להציג בפני ביה"ד את החומרים שלדעתה מוכיחים טענותיה על התנהלותו והתנהגותו של הבעל בתקופה בה התגוררו תחת קורת גג אחת.

הרב שלמה שפירא – אב"ד

אני מצטרף למסקנות.

הרב אברהם מייזלס

אני מצטרף למסקנות.

הרב אריה אוריאל

ביה"ד קובע כדלהלן:

- א. לאור מערכת היחסים שהתגלתה בפני ביה"ד, ומכיוון שלהתרשמותנו פני הצדדים לגירושין, ביה"ד ממליץ לצדדים להתגרש מיידית.
 - ב. המשך הדיון בחיובו של הבעל בכתובה ייערך אחרי הגירושין (במידה והצדדים לא ימצו טענותיהם והוכחותיהם במועד הדיון הקרוב).
- בנסיבות העניין, הצורך לגילוי האמת עולה על זכותו של הבעל לפרטיות ולהסתרת האמור במסרונים ובמיילים השייכים לו. ולפיכך יתיר ביה"ד לאשה להציג בפני ביה"ד את החומרים שלדעתה מוכיחים טענותיה על התנהלותו והתנהגותו של הבעל בתקופה בה התגוררו תחת קורת גג אחת.

ניתן לפרסם לאחר השמטת שמות הצדדים.

ניתן ביום ט"ז באייר התשע"ו (24/05/2016).

הרב אריה אוריאל

הרב אברהם מייזלס

הרב שלמה שפירא – אב"ד

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

שלמה שפירא 10042401-54678313/
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה